

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Iupiter tragædus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

ΚΕΥΣ ΤΡΑ-

IUPITER TR

γρδθ.

gatus.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

EIusdem propè argumenti & hic dialogus est, nisi quòd hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat vltos esse, nedum prouidentia sua mundum gubernare: fortuituque ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas spargitur, ac tota dramatica est. Principiò enim Iupiter fingitur audita disputatione Timoclis Stoici & Damidis, eius quem modò dixi, Epicurei, grauius incensus, ac metu pariter atque dolore commotus esse. Cuius rei causam dum cæteri ab eo inquirunt, eandemque disputationem ab iisdem illis iterum instaurari audiunt, tandem consilijs mutuo inter se collatis, generale deorum omnium concilium super eadem re congregandum decernitur. Conuocatis itaque per præconem Mercurium vniuersis, & iisdem pro sua cuique dignitate assignatis sedibus, cum diu inter se de confessu altercati fuissent, postremò imperato silentio, Iupiter cum magna perturbatione totum negocium ac summam disputationis illius exponit, admonens, & ob oculos imminente posito periculo exhortans, vt in commune omnes cõsulere, & malo huic remedium aliquod querere velint. Primus igitur accepta dicendi potestate Momus, graui obiurgatione deorum securitatem ac negligentiam reprehendit, vt qui & malos euehi sinant, & contra bonos ac iustos opprimi, neque responsa certa & expedita hominibus dent, neque etiam poetarũ scripta aboleri faciant, per quæ supra, adulteria, bella ac seditiones ipsorum euulgentur: quare quicquid huius accidat, ipsorum culpa atque inertia accidere. Atque hinc oratione ad ipsum Iouem cõuersa, etiã exemplis hæc confirmat. Post quem cum alij alia censerent, omnium ferè sententias idem cõfutat: vel quòd per se absurdæ & inutiles essent, vel quòd absur-

da & incommoda ex ijs secutura. Præcipuè verò Apollinis consilium reprehendit : cuius etiam oraculū superuentu & victoria disputationis huius prolatū, ob vanitatem irridet. Ob quæ Hercules, cum ipse postremus sententiam dixisset, audiretq; satis prohiberi sese quod minus sacra ac templa sua vi contra impios tueri posset, eò tandem redit, vt dicat se malle apud inferos esse, atq; ibi ab vmbri metui, quàm inter deos contemni, ac pro nihilo haberi. Quæ dum ita geruntur, interea noua occasione fingitur Hermes ille Agoræus, qui Athenis ad porticum Pœcilen consecratus stabat, properè aduenire, ac nunciare disputationē Damidis & Timoclis iterum iā inceptam esse, & ad eam magnā hominum multitudinē conflueret. Relicto igitur concilio, ad auscultandū omnes conuertuntur. Porro tota Timoclis disputatio in hoc versatur, Deos esse, ac providentia illorum omnia gubernari: idq; argumentis hisce confirmat. Primò ab ordine ac cursu rerum naturalium, quæ omnes suis ac certis vicibus redeant ac varientur. Deinde authoritatibus & testimonijs poetarū, Homeri & Euripidis. Post hæc cōmuni consensu gentium, quæ deos venerentur sacrificijs & aris constitutis. Inde & ab effectis, quia oracula dent, & fulmina Iupiter iaciat. Postea autē & à minori collatione ac similitudine à nauium gubernatoribus sumpta, quod vt illi nauigia sua, sic deorū providentia mundū administrat. Vltimò etiā à signo & consequenti, quia aræ deorū sint, quæ nullo modo futuræ fuerāt, nisi & dii essent. Ad quæ singulatim respondens Damis, primū argumentum de naturali rerum ordine, à diuisione diluit, etsi talia quædā fiant, non tamē eum ordinem à Dijs ideo certum constitutum esse, confutatione, vt apparet, non satis efficaci. Authoritates autem poetarum, ab ipsorum officio, & contrarijs testimonijs eleuat. Consensum præterea gentium, ab eo, quod quanquam deos colant, non tamen eosdem omnes, & quidam etiam foeda ac turpia pro Dijs habeant, impugnat. Deinde oracula & fulmina eiusmodi esse ait, vt hæc ex naturali causa fiant. Ioue iam
 olim

ἐκείνην δὲν δαυδὸν ὄδ' ἀπὲν
 ἐπ' ὅ, δὲ πᾶδ' ὅ, δὲ συμφο-
 ρὰ πρὸς ὀδὸν, ἡς ἐκ ἀν' ἀροί-
 ῶν ὅ, ἡ δὲ ὄν φούσις. Αθῆ. Α.
 ποικίον, οἷσι προίμοις ἄρ-
 χη λόγων. Ζῶς. ὁ παγκάλι-
 σὺν, ὁ Προμηθεύς, οἷα μ' ἔρ-
 γασαι λικᾶς; Αθῆ. τί δ' ἐσίς
 πῶς χορὸν γὰρ οἰκίῶν ἐρεῖς.
 Ζῶς. ὁ μεγαλομαρᾶτος
 εἰροπᾶς ῥοίσημα, τί μοι ῥέ-
 ξας; Αθῆ. κοίμισσον ὀργᾶν, ἢ
 μὴ λωμφοδῆρ ὄσπρ οὐδὲ
 δλωάμθα, μηδὲ τὸν Εὐριπι-
 δῆν ὄλον καταπατήσασθαι,
 ὡς σοι ἰσθραματοργᾶν.
 Ηρα. ἀνοῶν ἡμᾶς νομισᾶς
 πῶ ἀτίαντ' ἄπης, ἢ τις ἐσί-
 σοι; Ζῶς ἐκ οἰδ' ἰπέ σοι λῆρ
 ἐκῶνον μίγα. Ηρα. οἶδα τὸ
 λεφάλαον αὐτὸ, ἄρ. πᾶς
 σχᾶς, ὅτι ἐρωτικὸν ὄσπρ. ἢ
 μὴ κοινὸν γε, ἰσθ' ἴθες, ἢ-
 δῆ ποικίλις ἰβειδᾶσα ἰσθ'
 ὅ τὰ τοιαῦτα. ἀνοδ' γοῶν,
 ἢτοι

IVP. Nunquam grauis res
 vlla sic dici potest, Non pas-
 sio non vllus vsquam dolor,
 Sed nec calamitas vlla sic
 tragica & mala est, Quae su-
 dolori conferenda caelium.
 M1. O Phæbe, qualibus in-
 cipit proemij? IVP. O pes-
 simū genus mortalium, Tuq̄,
 ô Prometheu, me quibus affe-
 flixi malis? M1. Quid est?
 nec enim celabis hæc domes-
 sticos. IV. O murmur ino-
 gens subninis magnicrepi,
 Quid vililitatis addis au-
 affers mihi? M1. Compesce
 iracundiam, si tragica ma-
 gniloquentia, quemadmo-
 dum illi, tibi pareas esse ne-
 queamus. Neque enim totum
 Euripidem deuorauimus, ut
 tibi dictis poeticiis è fabula
 petiis subseruiamus. I V N.
 An nobis obscuram esse opi-
 naris tristitia tua causam,
 cuiusmodi su? IVP. Nosti
 nequaquã, etsi grauius quide-
 dam boes. I V N. Noui ecastor dolorum tuorum sum-
 mam, quibus diseruciaris: neque tamen vociferor aut coe-
 tizo, quippe quæ iam sæpenuerò præter morem eius-
 modi per te sim passa contumeliam. Valde igitur credi-
 bile

πῆς τῶν ἀκρόασι, ὁπότῃρ
 ἐρατίησιν, καὶ ἀλυθῆσιν δό-
 ξαί τις ἐστίν. ὁρᾷτε τὸν λίνδον
 νομόν, ὡς ἐν συνῶ πάντα πασι
 τὰ ἡμέτερα, ἐν ἰνὶ ἀνδρὶ κιν-
 δυνώμεθα; καὶ δουρὶν ἑατέ-
 ρον, ἢ παρὰ ῥᾶδου ἀνέστη
 τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον
 εἶν δόξαντα, ἢ τιμάσθαι, ὡς
 περ πῶ τῷ, ἢ ὁ Τιμοκλῆς
 ἐπίσχετο λέγων. *Ηρα.* Δανό-
 τата ὡς ἀλυσῶς, καὶ δὲ μάτῳ,
 ὃ Ζεῦ, ἰσχυρὰς ὄλεος αὐτοῖς.
 Ζῶς, σὺ δὲ ὡς Δανάης τινὸς ἢ
 Αντιόπης εἶνά μοι λόγον ἴ-
 ταρά γε τοσούτῳ. τί δ' οὐδ', ὦ
 Ἐρμῆ καὶ Ἡρα καὶ Ἀθηνᾶ,
 πρῶτοι μὲν ἄρ; συνοείσκητε
 γέ καὶ αὐτῶ τὸ μίρον. *Ερ.* ἰδὲ
 μὲν ἐπὶ τὸ ἑοικὸν φημι δειρ-
 τῶν ἰπίσκησιν ἰπαναγαγῆν,
 ἢ κλησῆσιν συναγαγόντα.
Ηρα. ἡ μοι ταῦτα συνοδοῦν,
 ἄπρ καὶ τέτθ. *Αθ.* ἀν' ἡμοὶ
 πάναντία δοκῆ, ὦ πάτερ,
 καὶ

inueni partem expromitis? *MER.* Ego quidem coactio
 prosperè concilio hanc rem communi omnium delibera-
 tioni offerendam esse existimo. *IUN.* Et ego huius accedo
 sententia. *MI.* Atqui mihi diuersum videtur, ὁ πάτερ, νε
 videli,

inhiant animo, vter victo-
 riam adepturus sit, ac verio-
 ra prolaturus. Videtis perim-
 culum, quàm omnibus mô-
 dis in angustum res nostræ
 coactæ sunt. In vno viro pe-
 riclitamur, & ex duobus al-
 terum euenire necesse est: vt
 aut omnia nostra habeam-
 tur contempti, & solum
 imania quædam videantur
 vocabula: aut vt ea pietate
 colantur, qua prius culta
 sunt, se Timocles disputan-
 do superior euaserit. *IU-
 NO.* Periculosissima profes-
 sio sunt illa, nec temerè Iu-
 piter more tragico propter
 illa efferebare. *IU.* Tu verò
 Danaës aut Antiopes alicui-
 ius potiundæ cogitatione me
 implicium esse opinaba-
 re, cum ita exanimatum me
 esse conspiceres. Quid igitur,
 ὁ Mercuri & Iuno &
 Minerua nobis faciendū est?
 quin & vos consilij promptè

καὶ μὴ σωτάρων τὸν ἔ-
 ρανόν, μηδὲ δεινὸν εἶναι σε
 θορὸν ἑμῶν ὡς πράγματι,
 πράξαν δι' ἰδία ταῦτα, ἐξ
 ἧν ἡρατήσῃ μὲν ὁ Τιμο-
 κλῆς κλέων, ὁ Δάμις δὲ καὶ
 ταγμαδάς, ἀπὸ ἰατρῆς συ-
 νεσίας. Ερ. ἀλλ' ἔτι ἀγνοῦ-
 σται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φα-
 νερῶ ἰσομήνῃ τῆς ἕως
 τοῖς φιλοσόφοις· καὶ σὺ δό-
 ξας τυραννικὸς εἶναι, μὴ λοι-
 πῶν ὅτι περὶ τῶν ὅτων μεγά-
 λων, καὶ λοιπῶν ἀπασι. Ζεὺς.
 ἐποῶ ἤδη κέρυϊτες,
 καὶ παρῆσαν ἅπαντις. Ερ.
 ὀρθῶς ἦν λέγας. ἰδοὺ δὲ,
 αἱ ἐκκλησίαι συνέλθετε οἱ
 θεοὶ μὴ μέγατε, ξυέλθετε
 πάντων ἡμετέρας, περὶ μέγαλων
 ἐκκλησιῶσων. Ζεὺς. ὅτων
 ψιλά, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀποδοῖα
 καὶ ψιλά κέρυϊτες, καὶ ταῦ-
 τα, ἐπὶ τοῖς μεγάλοις συγκα-
 λῶμεν. Ερ. ἀλλὰ πῶς ἦν, ὦ Ζεῦ
 ἀξίοις

videlicet excitato tumultu
 cœlum terrore compleas,
 neve palàm fiat hanc ob-
 rem te tumultuari aut con-
 sternari animo. Ceterùm
 priuato tecum consilio effe-
 ctum reddas, vt Timocles
 disceptando potiatur vi-
 ctoria, Damis verò omnium
 risui expositus atque subsan-
 natus ex disputatione abeat.
 MER. Atqui ista non ma-
 nebunt obscura & tacita,
 Iupiter, cum philosophis in
 propatulo futura sit discea-
 ptatio. Ac tu quidem ty-
 rannum agere videberis, si
 de tantis rebus ad omnes
 communiter pertinentibus,
 cum reliquis nihil commu-
 nicaueris. IVP. Quin et
 iam vt & in concionem
 veniant proclamas, vt mox
 præstò sint omnes? MER.
 Rectè mones. Heus vos su-
 periorys in concilium om-
 nes conuenite : ne cuncte-
 mini : confluite omnes : venite maximis de negocijs colla-
 turi consilia. IVP. Adeone nudis; ὁ Mercuri, verbis &
 simplicibus, ad hæc soluis præconem agis, præsertim maxi-
 mis de rebus deos conuocans? MER. Et quinam alia ratione
 capelis

ἔξιοις. Ζὼς. ὅπως ἀξίῳ; ἀπὸ
 σιμωνῶα φημί δἰὼν τὸ λύρου-
 γμα μέτροις τισὶ καὶ μεγαλο-
 φωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον
 σιῶνελοίγν. Ερμ. πᾶ ἀπ' ἐ-
 πικοιῶν, ὃ Ζεῦ, καὶ ῥαφιδῶν
 τὰ τοιαῦτα ἐγὼ ἵκιστα ποιοῦ-
 τικός ἔμμι, ὡς ἰσχυροῦ τὸ
 λύρουγμα. Πέρι μὲν γὰρ ἡ ἐν δὲ
 ξυάραρ, καὶ γέλωσ ἔσσα παρ
 αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμυσία τῶν ἐ-
 πῶν. ὁρῶ γοιῶν καὶ τὸν Ἀπόλλο-
 να γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν
 χροσῶν, καὶ τοὶ ἐπικρυπτό-
 σης τὰ ποτὰ τῆς ἀσφαλείας
 ὡς μὴ ποδὺν σχολιῶν ἄγαν
 τὸς ἀκούοντας, ἐξέταξεν τὰ μέ-
 τρα. Ζὼς. δὲ κέρ, ὃ Ερμῆ, τὸ
 μέτρο ἐπῶν ἐγκαμίζννε τὰ
 ποτὰ τῶ λυρῶματι, ὡς ἐκεί-
 νος ἡμᾶς σὺν ἐκείνῳ μεμνηθῆ
 δὲ σὶ ἀκός. Ερ. ὃ πάνυ μὲν ἴστω
 σαφῶς καὶ πεσοχάρως παρὰ
 ὧμα δὲ ὅμως. Μὴ τέ τις οὐ
 θύλαα θεὸς, μὴ τέ τις ἄρολῶ,
 Μὴ δ'

expetit Iupiter? IVP. Ros-
 gas? Aequum esse opinor, ut
 praeconium tuum nonnullis
 versiculis ac magniloquens
 tia poetica exornes, ut hac
 impulsu studiosius & frequen-
 tius confluant. MERC. Sa-
 nē: veruntamen hoc poeta-
 rum & rhapsodorum est of-
 ficium. Porro ego minime
 sum poeticus adeo ut prae-
 conium quoque corruptu-
 rus sim, si versiculis consars-
 ematis & male coherenti-
 bus proclamarem. Acrisui
 ero omnibus ob versiculorū
 structuram parūm concin-
 nam. Itaque & Apollinem in-
 dandis oraculis videri à non-
 nullis video, dum multa se-
 curo animo inuoluit, & data
 opera obscurat, ne omnino
 audientes ocio indulgeant,
 sed expendant versiculos:
 IVP. Proinde Mercuri, Ho-
 mericos versiculos plerosq;
 admisce praeconio, quemad-

modum ille nos conuocare consuevit. Credibile aureum est
 illorum te commemorasse. MER. Profecto non admodum
 promptè & callidè, eamen periculum faciam.

^h Ergo Deum nemo nec mas nec femina desit,

DDd Insuper

Μυδ' αὐτῶν ποταμῶν μυσί-
 το, νόσφ' Οκεανοῖο, Μυδ' ἐτε
 Νυμφάων, ἀπ' ἐς Διδὸς ἔλθετα
 τε πάντων Εἰς ἀγορὰν, ὅσοι
 τε λιυτὰς δαίνοσ' ἐπατόμω
 βας, Ὅσοι τ' αὐ μίσασι ἢ
 ἔσασι, ἢ μάλα πάχην Νάννα
 μοι, βωμοῖσι παρὰ, λυσίση
 σι λαβήσθε. Ζῶς, ἔδρη, ὃ Ερ-
 μῆ, αἴετα λυκέρυλλοί βι' κή
 σωῖσαι ἔθ' ἦδη. ὡς παρα-
 ναμύλων, λαβήσθε αὐτῶς,
 λατὰ τῶ ἀξίαν ἕνασον, ὡς
 ἀρ' ὕλης ἢ τέχνης ἔχρη, ἢ πε-
 δέσθ' ἢ τῶς χροσῶς, ἔτα
 ἐπὶ τυτοῖς τὸς ἀργυρῶς, ἔτα
 ἔξῃς, ὁπόσοι ἐκαστῶν, ἔ-
 τα τῶς χαλκῶς, ἢ τῶς διβί-
 νος, ἢ ἐν αὐτῶς τῶτοῖς, οἱ Φα-
 δίσ' ἢ ἢ Ἀναμύθες, ἢ Μό-
 ρων ὃ ἢ Εὐφράνορ ὃ, ἢ τῶν
 ὁμοίων τεχνιτῶν, περὶ τιμῶ-
 δων. οἱ σαρφειτῶδες δ' οὐτοῖ,
 κή ἀτεχνοῖ, πόρρω πρὸ σω-
 δέσθ' ἔτα, λατὰ δ' οὐτῶς οἰωνῶ,

ἀναπλη-

quot quot sunt elephantini: his postremò succedant ænei atq;
 lapidei. Verùm in his etiã ipsis Phidiæ, aut Alcamenis, aut
 Myronis, aut Euphranoris, aut talium consimilium artificum
 gratia præhonorentur. Ceterùm vulgares illi nulla arte nobi-
 les, longè alicubi conclusi in angulum locentur cum silentio,
 completa

Insuper Oceani sint om-
 nia flumina præstò,

Omnes summa Iouis
 Nymphæ quoque tecta fre-
 quentent.

Cuncti in concilium gressu
 su properare citato.

Vos quibus oblati ce-
 dunt sua munera sacris.

Præterà quot quot men-
 dia, seu fortè secunda

Classiserunt, seu quoste-
 net vltima, seu qui

Obscura penitus diuorū
 forte fruuntur,

Degentes pingues cupidi
 nidoris ad aras.

IVP. Euge, ô Mercuri, o-
 pimum egisti præconem ac

iam plenis vijs conueniunt.
 Quapropter assumens illos

in sedes collocata. pro sua
 quenque dignitate. Prioris

quidem sedes occupet aurei,
 post hos locentur argentei,

deinceps verò subsequantur

ἀναπληρῶντες μόνον τὴν ἐκ-
 κησίαν. Ερμ. ἔσται ταῦτα καὶ
 καθύπευθε, ὡς περὶ αὐτοῦ.
 ἀπ' ἑαυτοῦ ὁ πρόχαρον ἀδύ-
 να, ἢ τίς αὐτῶν χρυσοῦς μὲν,
 καὶ πολυτάλαντος ἢ ἢ πῶς ὄν-
 κλῶ ἐκ ἀκείνου δὲ τὴν ἑρρα-
 σίαν, ἀπὸ λοιμοῦ ἰδιοῦτος,
 καὶ ἀσύμμετρος, πῶς τῶν χαλ-
 κῶν τῶν Μύρωνος καὶ Πολυ-
 κλέτου, καὶ τῶν Φιδίης καὶ Ἀλ-
 καμένης τῶν λιθίνων, καθυ-
 πέρειται, ἢ περὶ τιμῆς καὶ νο-
 μίσαν ἐν τῶν τέχνων Ζῶσι. ἔ-
 χε δὲ μὲν ὅπως, ἀπ' ὁ χρυσοῦς ὅ-
 πως περὶ τιμῆς. Ερμ. μαν-
 θάνω, ὅτι πᾶσι τῶν λιθίνων,
 ἀπὸ μὴ ἀείνων καθύπευθε,
 καὶ ἀπ' τιμῆς αὐτῶν. ἢ κί-
 σὺν ἄς τῶν περὶ αὐτῶν ὅπως οἱ
 χρυσοῦν εὐρίνας δ' ὡς Ζῶσι,
 οἱ βαρβαρικοὶ περὶ αὐτῶν μὴ
 νοί, ὡς τοῦς γὰρ ἑκείνων ὁ-
 ρῆς, ὅποιοι εἴσι, χαίρειν ἢ ἢ
 ὡς πρὸς νοί, καὶ κατὰ τέχνων
 ἑσχηματισμένοις. λιθίνοι δὲ
 ἢ χαλ-

completes tantum concio-
 nem. MERC. Fient ista ut
 imperas, ac sua quisque ut
 par est sede dignabitur. ¹ At-
 qui hoc neuiquam prom-
 ptum aut nosse proclive est,
 si quis illorum aureus fuerit,
 ac multitudine talentorum
 præponderet, opere verò non
 ita insignis sit, sed priuato
 penè ac vulgari, & minimè
 artificioso, si Myronis æneis
 ac Polycteti, & Phidie &
 Alcamenis lapideis confea-
 ratur, quoniam locandus sit,
 si artem præferendam esse pu-
 tas. IVP. Oportebat qui-
 dem ad hunc modum fieri,
 sed tamen aurum anteferen-
 dam est. MERC. Intellego,
 nempe iubet ut per opulen-
 tiores delectu habito, non ex
 optimatibus electim locen-
 tur, atque etiam à precio.
 Proinde venite, priora sedi-
 lia occupaturi vos aurei.
^m Attamen, ut vides Iupiter.

Soli barbari præsidebunt. Etenim cuiusmodinam Græci sint,
 animaduertis, pleni quidem venustatem ac gratia neque nõ vul-
 tu honesto & liberali, & quantum ad artificij præstantiam
 attinet, probè culii & perpoliui, non tamen nisi lapidei aut

ἢ χαλκοῖ ὄμως ἀπαντῶν ἢ οἱ
 γε πολυτελείαι αὐτῶν, ἵλας
 φαντινοί, ὀλίγοι ὄσοι ἔχου-
 σὺν ἐπιστήσοι ἔχοντων, ὡς ἐπι-
 κληθῆσθαι καὶ ἐπηγάσθαι μό-
 νοι, τὰ δὲ ἔνδοξον ἑσπεροί, καὶ
 οὔτοι μὴδ' ἀγέλας ὄλας ἐμ-
 πολιτισμοῦ σέπνοντων. ἢ
 Βενδῖς δ' αὐτῆ, καὶ ὁ Ἀνουβίς
 ἕκαστος, καὶ παρ' αὐτῶν, ὁ
 Ἀτῖς καὶ ὁ Μίδρυς, καὶ μὲν
 ὄλοι ὀλόχρυσοι, καὶ βαρῆς, καὶ
 πολυτίμητοι ὡς ἀληθῆς. Πο-
 καὶ πού τούτο, ὃ Ἐρμῆ, δῖο
 κωροῦ, τὸν λινοσπρόσωπον τῆ-
 τον πεκαθίσταμον, τὸν Αἰ-
 γυπτιῶν, καὶ ταῦτα, Ποσειδῶ-
 νος ὄντος Ἐρμῆ, καὶ ἀμὰ σέ-
 μῃ, ὃ Ἐννοσίγαιε, χαλκῶν ὁ
 Λύσιππος καὶ πλωχὸν ἐποίη-
 σεν, ἐκ ἐχόντων τότε Κοριν-
 θίων χρυσόν. οὔτε δ', ὄλοις
 μεταλλοῖς πλουσιώτερός ἐστιμ.
 ἀνέχεται οὐδὲ καὶ παρρωσα-
 μένος, καὶ μὴ ἀνακλήρ,
 ἢ τις εἶνα τελεικαὶ τῶ χρυσῷ
 ἔχων,

enei vniuersi: aut qui ex illis
 maximis sunt, ac sumptuo-
 sissimis impensis fabricati,
 elephantini sunt, modicum
 ab asperso auro splendorem
 retinentes, quippe quo tan-
 tum colorati sunt, pauloq;
 facti nitidiores: caterum in-
 ius sblignei quidem illi, to-
 taq; muscarum examina in-
 ternē conuersantia coope-
 rientes. Porro autem ipsa
 Bendis, & Anubis ille, &
 propter hunc Atis, praeterdē
 Mithres, in vniuersum ex so-
 lido auro conflati sunt, &
 graues & multi reuera pre-
 cij. NEPT. ^u Et quid hoc ti-
 bi iustum videtur, Mercuri,
 ut Aegyptium illum canino
 rictu deformem, mihi antea
 ferre non verearis, praeser-
 tim Neptuno existenti?
 MERC. Rectē dicis: at te
 quidem ὁ Neptune, Lysippus
 tantum fecit aeneum & pau-
 perem, quippe Corinthiis
 tunc aurum non habenti-
 bus: hic autem omnibus metallis longē est opulentior. Vides
 itaque patienter & placatē hoc tibi sufferendum esse, si huic
 postponaris: neque indignandum est, si is cui tantus nasus est
 aureus,

ἔρδην, περτιμίσταί σν. Αφρο.
 ἠκοῶ, ὃ Ερμῆ, λέξιμι λαδῶν,
 ἐν τοῖς περδείοις πρὸ λαδῶν.
 χρυσῶ γὰρ εἰμι. Ερμ. ἔχ, ὄσα
 γὰρ, ὃ Αφροδίτη λέξιμι ὄραμ,
 ἀπ' ἐμὴ μὴ πάντῃ δημῶ, λίθῃ τῷ
 λαοκῆ Πρωτέλῃθρον, οἶμαι, λιθο
 τομηθῆσα, ἔτα δόξαν ἔτα
 Πραξιτέλια, Αφροδίτη γνο-
 μῆν, Κνιδίοις παρὶ δόθης.
 Αφροδ. καὶ μὴ ἀξιόπιστον τοῖ
 μάρτυρα, τὸν Ουιρον παρὶ
 ξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶ
 δῖον, χρυσῶ μὴ τῶ Αφρο-
 δότῳ ἔν' ἔχοντα. Ερμ. καὶ γὰρ
 καὶ τὸν Απόλλω ὁ αὐτὸς πολὺν
 χρῆσθ' ἐφ' ἔνα, καὶ πλείον'
 ἀπ' ἀνὴρ ὄψα λέξιμι ἐν
 τοῖς σωγίτας πρὸ λαδῶν,
 ἀπὸ στεφανωμῆν γὰρ τὸ τῆ
 σῶν, καὶ τὸς λόπσας τῶ
 ρας πρὸ σονδημῆν, ὡς ἀ-
 γάπα καὶ σὺ, μὴ πάντῃ ἐν τῶ
 τικῶ ἑκκλησίᾳ (σ. Κοδ. ἐμοὶ
 δὲ τίς ἀν' ἐξῆσα τομηθῆσα,
 ἀπὸ τῶ ὄντι, καὶ τηλικούτῳ

aureus, tibi pralatus fuerit.
 VEN. Proinde, Mercuri,
 me quoq; assumptam trans-
 fer ad Deos aureos, qui præ-
 sident. sum enim aurea.

MERC. Minime, ὃ Venus,
 quantum quidem ego video:
 sed nisi prorsus hallucinor
 aut cæcutio, ex lapide can-
 dido ° ex monte Penteli ex-
 ciso opinor, cum ita visum
 esset Praxiteli, Cnidij: Ves-
 nus facta tradita es. VEN.
 Atqui grauisissimum simul ac
 fide dignissimum testem Ho-
 merum tibi producam, sur-
 sum ac deorsum suis in rha-
 psodijs auream Venerem me
 esse perhibentem. MERC.
 Sedenim ille ipse quoque A-
 pollinem prædixit & o-
 pulentum esse affirmat: ni-
 hilo secus tamen iam ipsum
 & in extremis sedentem con-
 spicies à latronibus contu-
 meliosè affectum, atq; etiam
 τὸ fidibus ciuharæ compilatum.

Quare & tu contenta esto, æqui boniq; consulens si nō pro-
 fus in locum seruilem & sordidum detrusa, concioni interesse
 cogare. COL. Quis verò mecum in contentionem descen-
 dere audeat, cum & Solem me esse conspicatis, & tanta mole

τὸ μέγιστον; ἀλλ' οὐ μὴ ὕπερθε
 πρηνῶ, ἀλλ' ὑπερμετρητοί
 Ρόδιοι κατασκευάσαντες αὐτὰ
 ἄξιωσαν, ὡς οὐ ἴσος τῆς
 ματρὸς, ἐκκατάδικα χρυσοῦς
 θεὸς ἐπιπέλας, ὡς ἀνάδο-
 γον πολυτιμίαν ἂν νομι-
 ζοίμεν, καὶ πρόστιμ' ἢ τέχνη,
 καὶ τῆς ἐρασίας τὸ ἀνεύχ-
 ῆν μὲν εἶναι τοσούτου. Εἰ μὴ τίς
 Ζεῦ, καὶ νομῶν δύσκατορ ἦ
 ἔμοι γῶν καὶ τῆτο. εἰ μὴ ἦ ἰς
 τὴν ἕλκω ἀρδύηποιμι, χα-
 κῆς ἰστῶ. εἰ δὲ νομίζοιμεν ἀρ-
 ὀπόσωρ τανάτῳν λεχέλου
 τῶν, ὑπερ τὸς πρητακοσιομι-
 διμυος ἢ τὴν ἰπάδα ἂν εἴη.
 Ζεῦ. γὰρ εἶδα παρῆναι καὶ
 Ζυτορ, ἐλέγξοις τὴν τῶν ἄν-
 θρωπ μινρότις, καὶ ἐνοχλῆς
 σοῦτα τῆ κατίδρα; πηλὸν ἀπ'
 ὧ Ροδίων αἰεσι, εἰ καὶ ὅτι μέ-
 δικα πέτιμυτ' ἔ τῶν χρυ-
 σοῦν, πῶς ἂν καὶ πεδράοις, εἰ
 μὴ δὲ ὡς ἀνάδοξαι πάντας,
 ὡς

rum paruitatem expositurum contemptui, neq; nō ob dignam
 sedem nos periurbaturum? Verūm enimverò, ὁ Rhodio-
 rum optime, eisi maximè omnibus aureis anteponendū
 esses, quomodo praesidere possis, nisi cæteri omnes exurgant
 foras

spectabilem? Ceterūm si
 non magno admodum inge-
 mo & artificio Rhodij me
 sculpere dignati sunt, tamen
 & alios pari arte ad nostri
 archetypum sedecim deos
 aureos formauerunt: qua
 propter ratione probabili
 omnium preciosissimus me-
 ritò aestimandus essem. Ar-
 tis verò atque operis pra-
 stantia & nobilitas tanta pe-
 satur magnitudine. MER.
 Quid verò factū opus est,
 ὁ Iupiter? siquidem & hoc
 non mediocrem mihi affert
 iudicandi difficultatem. Es-
 tem cum ad materiam os-
 culos deflexero, totus qui-
 dem aeneus est: porro cum a-
 pud animum meum perpen-
 do ex quot talentis consta-
 tus est, praeter hippada quin-
 gentas excusurus est modios.
 IVP. Quorsum verò attime-
 bat & hunc interesse con-
 eioni, sua magnitudine alio-

ὁ μόνος καθίστοιο, τὴν πνύ-
κα ὄλλω βατέρων πνυῶσ
ἐπιπαθῶρ, ὡς ἄμνηρον ποιή-
σεις ὀρθοσάδω ἐκκλησία
ζωρ, ἐπιπικυῶσ τῶ σιω-
λείω. Ερμ. ἰδὲ πάλιν ἄλλο,
δύσολοζορ κῆ τέτο. χαλκῶ μὲν
ᾧ ἄμφοτέρω ἐσδρ, ἢ τέχνης
τῆς αὐτῆς, Ἄνσιπασ ἐκάτε-
ρον τὸ ἔργον. κῆ τὸ μίγι-
σον, ὁμοίωμ τὰ ἐς γῆ, ἄ-
τε δὴ πᾶσι δὴ ὄντων Διὸς, ὁ
Διόνυσος ἵστοι, κῆ Ηρα-
κλῆς. πότερ οὐδ' αὐτῶν
πτοκαθιδέται; ἐπιλονακοῦσι
ᾧ, ὡς ὄρας Ζῆς. στατέβο-
μῶν, ὁ Ερμῆ, πωλακ δέον ἐκ
ἐκκλησίας. Ἔσε νυῦ μὲν ἀνα-
μίξ καθίσοντων, ἐνθα ἄρ' ἐκα-
στος ἐβίλη. εἰσαῦθις δ' ἀπ' ὁ-
θήσεται περὶ ζύτων ἐκκλη-
σία, καὶ δὴ εἰσομαι τότε, λέω τι-
να γῆ ποιήσασθαι τὴν τει-
ξιν ἐπ' αὐτοῖς. Ερμ. ἄμ' Η-
ράκλεις, ὡς θορυβῶσι τὰ λοι-
πὰ, κῆ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦ-
τα, βοῶντες στανομάς. πῶ τὸ
νέκταρ;

habeo qui mihi hac in re ordo constitutendus sit. MER. Sed,
ὁ Hercules, quā pro more solito tumultuantur, cum vocifera-
tione quotidianam illam distributionem efflagitantes. Vbi est

foras, ut soli tibi ad sedens
dum locus pateat atq; suffis-
ciat omni spatio vel alieris
tanium natibus occupato.
Quocirca rectissimè fece-
ris si stans concioni intentus
fueris, inflexo in conciliū ca-
pite. MER. Ecce rursus al-
tera in discernendo mihi dif-
ficultas obijciunt. aerei enim
estis viriq; eiusdemq; artifi-
cū, nimirū in Lysippi officina
vterq; formas: & quod
maximum est, generis nobi-
litate pares, utpotè Iouis fi-
lius Dionysus ille cū Hercu-
le. Vter ergo illorum antefe-
rendus est alteri? siquidē de
loco pugnant inter se, ut vis-
des. IV P. Nimiūm verò cun-
ctamur, Mercuri iam dudum
concionatum esse oportuit.
Quare in praesens quidē nul-
lo habito discrimine sessum
erant promiscuè, ubi cuiq; vi-
sum fuerit: deinceps verò his-
ce de rebus cogetur de inter-
grò conciliū, ac deinde certū

τὰν ἡπάλης ἀνασπάσασθαι ἐν
 βάθρων πλὴν γλῶ κῆ θά-
 λασσαν, αὐτοῖς θεοῖς, πλὴν
 σαρῶν ἐκένω πλὴν χρυσῶ
 θαθείς. Ζῶς. ἀπὸ νῦν, ὡ
 τικνον οὐκ οἶδα, ἢ τε ὑπὸ
 μεγέθους τῶν ἐφιστάτων δεσ-
 νῶν, ἢ τε κῆ ἰσθ' ἀπὸ πλάθους
 τῶν παρόντων (πολυθεῶς
 τάτη γῆ, ὡς ὄρας, ἢ ἐκ κλη-
 σίφ) ἴσθ' ἰσθ' ἀραγμαὶ πλὴν γνῶ-
 μῶν, κῆ ὑπότρομός ἐμι, κῆ ἡ-
 γλῶπλά μοι πεπεδημένη ἴοι-
 κῆ τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάν-
 των, ἐπιπέδημα τὸ πρὸς.
 μοιρ ἀπάντων τῶν λόγων,
 ὁ παρκαυσάμῶν, ὡς ἂν
 πρῶσσοτάτη μοι ἢ ἀρχὴ γέ-
 νοιτο πρὸς αὐτούς. Ερ. ἀ-
 πολώλικας, ὡ Ζεῦ, πάντα οἱ
 δὲ ἰσθ' ἀπὸ πλάθουσι πλὴν σιωπῶν,
 κῆ τι ἰσθ' ἐρμυγὰ κακὸν ἀ-
 κούσιθαι πρὸς δὲ κῆσιρ, ἰσθ'
 ὅτῳ οὐ διαμίνας. Ζῶς.
 βούλει γοῦν, ὡ Ερμῆ, τὸ ὅς
 μεκὸν ἐκένω πρὸς μοιρ ἀ-
 παύρα ψωδῆσω πρὸς αὐτούς;
 Ερμ. τὸ ποῖον; Ζῶς. Κῆ-
 κλητέ

progredieris. IVP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud
 proœmium illis occinam? MER. Qualenam? IVP. Ο' su-
 peri,

quando minabare te terram
 ex ipsis fundamentis euul-
 sam, & pontum vna cum
 dijs sursum tracturum au-
 rea illa catena ex alio de-
 missa. IVP. Atqui nunc,
 ô filij, nescio quomodo, siue
 præ magnitudine periculo-
 rum impendentium, siue præ
 multitudine p̄sentium (* con-
 uentus enim, ut vides, est
 frequentissimus) animus
 confusa mente mihi penitus
 obstupuit, planeq; subtrepis-
 dat, & lingua constricta es-
 se videtur. Et quod omnium
 est absurdissimum, oratio-
 nis quoque multum diuque
 meditatae proœmium mihi
 excidit, quod adornaueram,
 ut exordio erga illos vterer
 bellissimo atq; luculentissi-
 mo. MER. Perdidisti omnia,
 ô Iupiter: ceterum illi
 tuo silentio in suspicionem
 venient, ac grande aliquod
 malū se audituros expecta-
 bunt, cuius gratia tu in len-
 tē & cunctanter ad dicendum

κλυτὴ μου πάντων θεοί, πᾶ-
 σά τε θεάνα, Ἐρ. ἀπαγε, ἰ-
 κανὰ καὶ πῶς ἡμᾶς πεπρω-
 νητά σοι τὰ πρῶτα. πῶς ἂ
 ελοκᾶ, τὸ μὲ φορτικὸν τῶν
 αἰτησῶν ἄφω. σὺ δὲ τῶν Δη-
 μοδρόφους Δημηγοσιῶν, τῶν
 κατὰ Φιλίππου, λῦ τινα ἀρ-
 ἱθέλοισι, σλώαρι, ὀλίγα ἰνα-
 δάτῃσιν. οὐτῶ γού οἱ πολ-
 λοί. νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.
 Ζεὺς. ἢ λέγεις σὺτόμῳ τι-
 να ῥητορέα, καὶ ῥαδιου-
 ρίαν ταύτων ἀκαίρων τοῖς
 ἀπρονόμοις. ἀρξομαι δὲ
 οὐὼ ποτε. Ἀντιποσῶν ἄρ,
 ὃ ἀνδρῶν θεοί, χημάταρ ἡ-
 μᾶς ἐλέσθαι νομίζω, ἂ φα-
 νερῶν γήσοιτο ἡμῖν, ὃ, τι
 ἀίποτι ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἔφ'
 ὅτω νῦν σωθίληντι. ὅτι τοῖς
 νῦν τοῦδ' οὕτως ἔχῃ, πῶσῃ-
 κα πῶσθιμος ἀκροαθῶ μου
 λέγοντ', ὃ μὲ οὐὼ παρὰ
 λαοῦ, ὃ θεοί, μονονοχί
 λέγει, πρὸς ἀφίεσ, ὅτι τῶν
 παρόντων ἐρρωμένως ἀντι-
 ἰλλὺ σις, cuius gratia in hunc cœtū estis accessit. Quod cum
 ita sit, consentaneum est ut me dicentem attentis audiat̄ ani-
 mis. Porro, ὃ Διῖ, præsens quidem tempus emissa voce prop-
 modum loquitur, instantibus periculis omnī conatu et studio

peri, dictis animos attendite
 nostris. MER. Apage. iam
 enim abundē satis ista sub i-
 nitiū nobis per coniume-
 liam inculecāsi. Vetuntamē,
 si consultum videtur, versi-
 culorum odiosam difficul-
 tatem missam facito: cate-
 rium vnam aliquam ex De-
 mosthenis orationibus ad-
 uersus Philippum habiū,
 quæcunq; argumento tuo ap-
 positissima videbitur, desus
 me, pauca quedam immu-
 tans. Facies hoc multorum
 rhetorum exemplo, quibus
 idem facere nunc solenne est.
 LV P. Rectē sanē dicis, con-
 sarcinatam quandam rheto-
 ricam, neque non promptam
 & facilem, perplexis & a-
 nimo hæsitansibus. Proinde
 facto aliquando principio,
 exordiar. Y PRO. magna
 pecuniarū copia, ὃ viri Dei,
 vos electuros opinor, si pas-
 lam vobis fieret, quid tādē
 nobis

διπλέον ἡμῖν ἔστιν ἡμᾶς δὲ
 πάντων ὀλιγώτερος ἔχειν δοκούσ
 ῶν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ
 ἦδη, καὶ ἦρ' ἐπιλέπει ὁ Δη
 μοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλώ
 σαι σαφῶς ἐφ' οἷς διατα
 ραχθεὶς, σωήγαγον τὴν ἐν
 κλησίαν. χθεὺς ἦρ', ὡς ἴσθι,
 Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύ
 σσαυτος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῆ νηὶ,
 ὀλίγου δὲ ἀπλουμένη περὶ
 τὸν λαφύρια, εἰσιβήσθαι ἐν
 Παραῖ, ὀπόσος ἡμῶν ὁ Μνη
 σίθεος ἐπὶ τὴν θύσσαν ἐκασ
 τῶν. ἔτα μὲν τὰς σπον
 δὰς, ὑμᾶς μὲν ἄν' ἄκλει
 ἐπράπτει, ὡς ἐκάστω ἰδοῦσθαι
 ἐγὼ δὲ (ὅδ' ἔπειτα γὰρ πάντων ὀψέ
 λω) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς
 περὶ πατρίσσομαι τὸ δακρυδόν
 ἐν Κεραμαίῳ, ἐννοῶν ἅμα
 τὸ Μνησιθέου τὴν μικροπολι
 αμ, ὅς ἐκκαθέσθαι θεὸς ἐστῶν,
 ἀλεκτρύονα μόνον κατέθυσεν,
 γίρον

nobis occurrendum esse. Nos
 autem ad hæc summa ope
 providenda parum sollicitè
 affecti videmur. Iam verò
 quoniam Demosthenis sub
 sidiaria verba me deficiunt,
 hæc ipsa vobis manifestius
 declarare statui, propter
 quæ perturbatus animo, con
 uocata concione concilium
 coëgerim. 2 Hæc enim, ve
 nemini vestrum obscurum
 esse opinor, cùm Mnesitheus
 nauclerus ob seruatum ex
 vndis nauem, quæ ad Cas
 phavei scopulos fermè illisa
 perisset, sacra persoluisset,
 accepti epulis in Piræo con
 iuiuium agitabamus, quot
 quot nostrum à Mnesitheo
 vocati eramus ad sacrifi
 cium. Deinde oblati liba
 minibus vos, alius aliò, quò
 cuiusq; ferebat animus, se
 cesistis: porò autè ego (nec
 dum enim profunda erat ve

spera) in urbem regressus sum, ut tempore pomeridiano os
 ciosus ab animo deambularem in Ceramicò : simul me
 cum sedula agitatione Mnesitheï tenuè ac frugale, ne di
 cam sordidum, conuiuium perpendebam, qui cùm sedecim
 Deos epulis acciperet, solummodò gallum sacrificauit,
 senem

ἄροτρα λακάνων, ἡδὴ καὶ
 κορυφῶντα, καὶ λιθαινοῦ
 χόνδρους τέτταρας; ἐν μάλιστα
 ἀρωτιῶντας, ὡς αὐτὰ ἀ-
 ποσβεδλυῖαι ἔσονται, μη-
 δὲ ὄσορ ἄρα καὶ ἐνὶ ὄσφρα-
 σιν αὐτὰ λαπνοῦ παρασχόν-
 τες, καὶ ταῦτα, ἐκατόμβας ὄ-
 λας ἰασχάμεντες, ὅπου καὶ
 ναῦς ἡδὴ προσεφέρετο τῶ
 σκοπέῳ, καὶ ἐν τῷ τῶν
 ἐρμάτων. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐν-
 νοῶν, γήρυμα λατὰ τῶ
 Ποικίλῳ, ὁρῶ πηλοῦ ἄν-
 θρακῶν, ἀμυγδαλῶν, ὀσφρα-
 σίνων, ἰνὸς μὲν ἔνδορ, ἐν αὐτῇ
 τῇ σοφῇ, πομπῶν δὲ καὶ ἐν τῶ
 ἠπαίθρῳ, ἀσπίδας βοῶντας,
 καὶ ὄσφρασιν, ἐπὶ τῶν
 θάλασσαν καθήμενους. ἀνάσας
 οὐδὲ ὄσφρα, φιλοσόφους εἶναι
 τῶν ἐπεικῶν τούτων, ἐδελί-
 θη ἐπιτὰς ἀκούσας αὐτῶν ὁ,
 τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον ἴσως
 φίλων ἢ πατρῶν περιβιβλη-
 μῶν, σχηματίσας ἑμαυτῶν
 εἰς

φησὶ φιλοσόφους εἶναι ἐκ
 contentiosis illis & rixosis, volui
 propius admoto gressu, exploratius
 intelligere. quidnam illud
 esset, cuius gratia inter sese
 tantopere digladiarentur. Ac
 me illico nube ex crassioribus
 illis circumvoluū, illorum
 habitu exor.

senem quidem illum, ac iam
 mucro & pituita laborantem.
 Thuris præterea grana qua-
 tuor, iam profusis putrida,
 adeo ut prunis iniecia sta-
 tim extinguerentur, ut ne-
 que summas nares emergena-
 te fumo contingeret, præci-
 pue verò cum totas heca-
 tombas ample & liberaliter
 polliceretur, iam naui ap-
 propinquante scopulis cer-
 to inclusa periculo. Inten-
 rea dum hæc mecum volue-
 rem in animo, ad porticum
 Variam progrediendo de-
 labor: ubi consistens, ex ima
 prouiso inuisitatum hominum
 multitudinem cōspicio, par-
 tim quidem illorum intra
 porticum, partim verò ipso
 sub Ioue: insuper nonnullos
 vociferantes, ac mira per-
 uicacitate disceptantes, in
 sedibus consistentes. Tam-
 dem verò rem ipsam facile
 coniectura assequutus, nem-

αὐς τὸν κείνων πρόπον, ἢ τὸν
 νόγονα ἰπισπασάμην, ἢ
 μάλα ἰώκην φιλοσόφου, ἢ δι
 παρασκευασάμην, τὸς πο-
 λὺς, εἰσέρχομαι, ἀγνοοῦμαι
 ὄσις ἔλω. εὐείσω δὲ τὸν Επισ-
 κύρατον Δάμην, τὸν ἐπίκρι-
 ττον, καὶ Τιμοκλήα τὸν Στωϊ-
 κὸν, ἀνθρώπων βέλτιστον, ἐκθύ-
 μως πάντων εἰσόντας. ὁ γὰρ Τι-
 μοκλῆς καὶ ἴσθι, καὶ πῶ φω-
 νῶν ἡδὴ ἐξελόπητο ἀπὸ τῆς
 βοῆς. ὁ Δάμις δὲ τὸ Σαρδόνι-
 ον ἐπιγλωσσόν, ἔτι μᾶλλον
 παρώξυνε τὸν Τιμοκλήα. ἴω δὲ
 ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πάς λόγος
 αὐτοῖς ὁ μὲν γὰρ κατὰ κράτος Δά-
 μις, ὅτι πενοῦν ἡμᾶς ἰφασκέ-
 τῆ ἀνθρώπων, ὅτι ἐπισκοπεῖ
 τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῖς, εἰδὲν
 ἄλλο, ἢ μὴ ὅπως ἡμᾶς εἶναι
 λέγων, τῷτο γὰρ αὐτῷ δηλα-
 δὴ ὁ λόγος ἐδύατο καὶ ἡσασ-
 τινὲς, οἱ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ δὲ
 ἔτερον, τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμο-
 κλῆς ἰφρόνα, καὶ ὑπερλάχθ,

tu exornavi : proluxq; bar-
 be attracta, per omnia non
 ineptè philosopho similem
 urbæ memet imnisi. Multis
 verò qui mihi obfiste-
 bant, cubito è via proitru-
 sis, ingredior, omnibus igno-
 rantibus quis essem. Cate-
 rum intra turbamiam con-
 sistens, offendo Damin il-
 lum Epicureum, hominem
 perditissimum, ac Timoclea
 Stoicum, virorum longè o-
 ptimum, perimacissimè dif-
 ceptantes. A Itaque Ti-
 mocles largo sudore per-
 fluens, præ nimio clamore
 iam penè vocem amisera :
 Damis verò B risu Sardonio
 diffluens, magis ac magis
 Timoclea exasperabat. Pro-
 rò omnis illorum sermo de
 nobis habebatur. Etenim
 execrandus ille Damis, hu-
 manarum rerum nihil à no-
 bis prouideri affirmabat, ne-
 que eorum quæ in terris fie-
 rent, quicquam nobis curæ esse : breuiter, nihil aliud quàm
 in vniuersum nos non esse. Tanta vi comprobandi eius va-
 luit oratio, erantq; nonnulli qui laudarent illum. Alter ve-
 rò, nempe Timocles, nostra optimè sentiens propugnabat,
 indigna

καὶ ἀγανάκτη, καὶ πάντα τρό-
 πον σωτηρίας, τὴν ἱππι-
 στήλασαν ἡμῶν ἱππῶν, καὶ
 διεξίτην ὡς ἐν κόσμῳ τε, καὶ
 τάξιν τῆ πεσοκούσας ἐξηγούσας
 μύθῳ, καὶ διατὰ ἄλλοις ἑασῶν.
 καὶ ἔχει μὲν τιςας καὶ αὐτὸς
 τὸς ἱπποπόδας πάλιν, ἱκκ-
 μήνα δὲ ἡδύ, καὶ πονύρας ἐ-
 φάνα, καὶ τὸ πλῆθος ἄς τὸν
 Δάμιον ἀπέθλητε. σωῆς δὲ
 ἐξὼ τὸ λιθιδιουόμορον, τὴν
 νύκτα ἐκέλευσα πριχιδῶσαρ,
 δευλῶσα τὴν σωουσίαν. ἀ-
 πῆλορον οὐδ', ἄς τὴν ὑστράϊαν
 σωθῆμενοι ἄς τὴν ἐπιξι-
 λῶσθε τὸ σέμιμα. ἡδὲ δὲ
 παρομαρτῶν τοῖς ποδῶσι, ἐ-
 πύκτορον μοταξὺ ἀπὸ ὄλων οἰ-
 καδὲ παρ' αὐτὸς, ἐπινοούτων
 τὰ τῆ Δάμιον, καὶ ἡδύ πα-
 ρὰ πολὺ ἀρρυμένων τὰ ἱκέ-
 υθ. ἴσαρ δὲ ἢ οἱ μὴ ἀξιοῦσθε
 πειρατῆρ, καὶ τῶν ἑναν-
 τίων, ἀπὸ ἀπεμύναρ, ἔτι καὶ
 ὁ Τι-

indignabaturque ac omnibus
 modis hostem pugnīs inua-
 dens laceſſebat, curam et
 sedulitatem nostram collau-
 dans, ac planum faciens cū
 ex mundo, tum omnium rum
 cōuenienti ordine, Deos
 esse, quodque per nos ordina-
 tim disponderentur singula.
 Nec defuerunt quibus ille
 fuit admirationi, eius ora-
 tionem non improbantibus.
 Verū iam extreme defessus
 erat, ac grauius laboriosus
 se loquebatur. Vniuersa au-
 tem turba in Damion conie-
 ctos habebat oculos. Ce-
 terum cū ego Deorum exi-
 stimationem periclitantem
 animaduertērem, iussi no-
 clem oxyus circumfusam cō-
 uentum dissoluere. Abierunt
 ergo ex composito ut die pos-
 sitero inchoatam de dijs dis-
 putationem ad finem dedu-
 cerent. Inde ego multis me-
 domum abeuntibus comitem
 adiungens, inter eundem audiebam Damidis verba cer-
 ratim in cælum ferri, atque à pluribus supra modum pro-
 bari. Præsidē tamen aderant etiam qui dicerent, C nihil esse
 praiudicandum, sed expectandum si quid in crastina

ὁ Τιμοκλῆς ἀνείρον ἔρε. ταύτ' ἔστιν, ἐφ' οἷς ὑμᾶς σωκράτης· σαοὺ μικρὰ, ὦ θεοί, ἐ λο- γισθεῖτε, ὡς ἢ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα καὶ πρόσδο- δῶ, οἱ ἄνθρωποι ἔστιν. ἐ δ' οὗτοι παθεῖν, ἢ μηδ' ὄλωσ θεοὺς εἶναι, ἢ οὐκ ἔσθαι, ἀπενοή- τους εἶναι σφῶν αὐτῶν. ἄλλα τα καὶ ἀγέραςα, καὶ ἄτιμα ἡ- μῖν ἔσται τὰ ἐν γῆς, καὶ μά- λω ἐν οὐρανῷ καθιδούμε- θα, λιμῶ ἰχθύμιοι, ἰορτῶν ἰε- κείνων, καὶ πανκέρτων καὶ ἀγῶνων, καὶ θυσιῶν καὶ παν- συχίδων καὶ πομπῶν στρού- ροι. ὡς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τηλικού- των φημί δᾶν, ἀπαντας ἐ- πινοῦσι, καὶ ἀφ' ὄτου κρατύσα μὲν Τιμοκλῆς, καὶ δόξα ἀλη- θείαςρα λέγεται, ὁ Δάμις δὲ κατακταθήσεται πῶς τῶν ἀκρόν.

num ipse quoque Timocles dicturus esset. Hæc fermè sunt quorum gratia vos con- uocari iussi. D Non mo- dica verò sunt hæc, ὁ Διῖ, si ratione diligentius inita consideraueritis omnem no- strum cultum, omnem glo- riam nostram ac prouentum ipsos esse homines. Porro autem illi si persuasi in eam cogitationem discesserint, aut omnino deos non esse, aut si sint, res tamen huma- nas nulla illorum admini- strari prouidentia: E peri- culum est ne omnia nobis in terris negentur sacrificia, subtrahantur munera, cul- tus intercipientur, ac ne quic- quam sublimens in cælo col- locati cum fame conflicte- mur, diebus festis & solennitatibus, & certaminibus, & sacris, & ludis nocturnis

& pompis orbat. F Super tantis itaque rebus in præsentia quidem æquum esse opinor, ut omnes collatis consilijs accu- ratè perpendamus, si quam imminentibus periculis salutem inuenire queamus. Tum qua potissimum ratione adiutus Timocles potiatur victoria, ac veriora dixisse videatur: Das- mis verò conuictus atq; cōfusus, auditoribus risui exponatur.

Cæterum

ἀκούστωρ. ὡς ἔγωγε ὑπάνυ
τῷ Τιμοκλέῃ πέποιθα, ὡς κρα-
τίσει καθ' ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ
τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ πεσένη-
ται. κέρυνη, ὃ Ἐρμῆ, τὸ κέρυ-
μα τὸ ἐν τῷ νόμῳ, ὡς ἀνι-
ψοὶ συμβουλοῖσιν. Ερ. ἄ-
νε, σίγα, μὴ τάραινε, τίς ἀ-
γοράειν βέλτεται τῶν τελευ-
θῶν, οἷς ἔξισ; τι τῶτο, ὃ δ' ἄς
ἀνισται, ἀπ' ἡσυχάσει, πῶς
τὸ μέγισθ' ὅ τῶν ἡγελημένων
ἐπιπληγμένοι; Μῶ. ἀπ' ὃς
μῆς μὲν ἀπαντῶν ὕδωρ ἢ γῶα
γένοιαι; ἐγὼ δέ, εἰ γέ μοι μι-
τὰ παρρησίας λέγαν δεύει,
ποπὰ ἄν, ὃ Ζεῦ, ἔχοιμι ἄ-
πῶν. Ζῶς λέγει, ὃ Μῶμε, πά-
νυ παρρησῶν. Ἄλλ' ὅ γὰρ εἰ-
πὶ τὸ συμφέρον τι παρρη-
σιασώμπος. Μῶ. οὐκοῦν ἀ-
κούει, ὃ θεοὶ πάντων, τὰ γέ
ἀπ' καρδίας φασίμ. ἐγὼ γὰρ
καὶ πάνυ πεσεδόνωρ ἐς τό-
δε ἀμυχανίας πεισῆσθεωα
τὰ ἡμίτερα, ἢ ποπὸς τοῖσιν
ἀναφύε

nimo. Videre enim vile quiddam ad rem presentem liberè
proloquuturus. MO. I Proinde, ὃ Dei agite cuncti attentissi-
mis estote animis. Ego enim iam olim admodū expectabam
in eam difficultatē res nostras delapsuras, ac multos eiusmodi
Sophi-

Ceterum ego Timoeli non
admodum confido, quasi per
omnia destitutus auxilio vi-
elurus esset, nisi non nihil o-
pis per nos illi allatum fue-
rit. Facito, Mercuri, praeo-
nium quod lege fieri cautum
est, ut surgentes consulant,
MER. G Audi, ac silentio
linguam cohibe, ne turba.
Quem ex Dijs maioribus as-
nimus ad edicionandum im-
pellit, quibus consentaneum
est? Quid ergo rei est? Nemo
surgit in medium sed cuncti
ora tenetis, fortasse earum
rerum magnitudine, quae ex-
positae sunt, obstupefacti.
MOM. H. At vos sic mu-
tellus fiat; & vnda. Ego
verò si mihi eum quadam di-
cendi libertate copia fandi
concessa fuerit, permulta ha-
berem, ὃ Iupiter, quae inpra-
sentiarum conferrem in me-
dium. IVP. Confidenter
dic, ὃ Mome, atq; interrito a-

ἀναφύσσειαι ἡμῖν σοφιστῶν,
 παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλὴν ἀτι-
 αρ τῆς τέλειος λαμβάνου-
 τας. καὶ τὰ πλὴν θλίμῃ, οὐτε
 ἔω Βασικοῦρα ἄξιον ὀργίσ-
 θαι, οὐτε τοῖς ὀμιλητοῦς αὐ-
 τοῦ, καὶ διαλόχοις τῶν δο-
 γμάτων, ἐτοιᾶτα περὶ ἡ-
 μῶν ὑπαλήφασιν. ἢ τι γὰρ
 αὐτοῦς ἄξιόσαι τις ἀρ φρο-
 νῆν, ὅπόταν ὀρῶσι τοσαύ-
 τῶν ἔω βίῳ πλὴν παραχλῶν,
 καὶ τοῦς μὲν χευστοῦς αὐτῶν,
 ἀμειλιμένους, ἐν περὶ καὶ
 νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφ-
 θερομένους, παμπούρους
 δὲ, καὶ μιᾶροῦς ἀνθρώπους,
 πετιμωμένους καὶ ἰερπλο-
 τοῦτας, καὶ ἐπιτάλλοντας
 τοῖς κρείττοσι, καὶ τοῦς ἱερο-
 σύλους οὐ κολασμένους, ἀλλὰ
 λὰ δὲ γλαυθάνοντας, ἀνα-
 σκοποπιζομένους δὲ καὶ τυμ-
 πανιζομένους ἰνίοτι, τοῦς
 οὐδὲν ἀδικούτας; ἀ-
 κότως τοίνυν ταῦτα ὀρῶν-
 τῶν,

bus imperitare? Quinetiam sacrilegos nullis supplicij mul-
 tati verum concessa impunitate tuto latere: in crucem ve-
 ro subigi, ac varijs modis pulsari eos qui nihil mali sunt com-
 meritii per iniusticiam delinquentes? Hæc itaq; cum videant,

E E e iure

Sophistas nobis suppullula-
 turos iam dudum prospexi
 animo, à nobis ipsis tam ab-
 ominanda atque inaudita
 audacia causam suscipien-
 tes. Et sanè per æquitatem
 indignum facinus est, eam
 ob rem irasci Epicuro, aut
 eius affectis, eiusq; discipli-
 nae successoribus, si taliade
 nobis suspicari sunt. Quam
 enim æquam opinionem de
 nobis illis habendam esse
 contendat quispiam, quan-
 do tantam omnium rerum
 perturbationem in vita vi-
 deant? K Bonos quidem ex
 illis, ut quisq; agi vitâ ma-
 xime inculpatâ, potissimum
 negligi paupertate, morbis,
 ac iugo seruili indignissimè
 afflictos opprimi: ceterum
 homines facinorosos, nefari-
 rij sceleribus contaminatis-
 simos, honore & dignitate
 priores esse, diuitijs extru-
 ctissimis affluere, melioris

τῶν, οὕτω φανουῶται περὶ
 ἡμῶν, ὡς οὐδὲν ὄλωσ ὄντων,
 καὶ μάστιγα, ὅταν ἀκούσῃ τ
 κρησμῶν μεγόντων. Ὡς φε
 βὰς τὸν Ἀλιω, μεγάλῳ ἀρ
 χλῷ καταλύσει. οὐ μὲν τοι
 διπουῶντων, εἴτε πλὴν αὐτοῦ,
 εἴτε πλὴν τῶν πολεμίων. καὶ
 πάλιν ὁ θεῖα Σαλαμίς, ἀπ
 λῆς δὲ σὺ τέσσα γυναικῶν. καὶ
 Πέρσαι γὰρ, οἰμαί, καὶ Ἑλλη
 νῶν, γυναικῶν τέσσα ἴσαρ. ὅ
 τι μὲν γὰρ πάλιν τῶν ῥαψο
 δῶν ἀκούονσιν, ὅτι καὶ ἱρῶ
 ρην, καὶ ἴπρωσκόμιστα, καὶ δε
 λούμην, καὶ δῶν ποδὸ μινθα, καὶ
 σασιάζωμην, καὶ μυεῖα ὅσα
 πρᾶγματα ἔχομην, καὶ ταῦτα,
 μακάρεσσι καὶ ἀφ' ἄρτοι ἀξι
 οῦντων εἴν, τί ἄλλο, ἢ δικαίως
 λαλαγγῶσι, καὶ οὐδ' εἴ λόγῳ
 τίθεται τὰ ἡμέτερα; ἡμῶς
 δὲ ἀθανασίσομην, εἴ τινας ἀν
 θρωποὺ ὄντων, οὐ πάντων ἀνόη
 τοι, διηλέγχομαι ταῦτα, καὶ
 πλὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθῶν
 ται,

iure optimo talem de nobis
 opinionem obtinent, nihil
 prorsus nos esse. Maxime ve
 rò quando L oracula præci
 centia audierint, quale est
 illud: Traieflo Hale maxi
 mum subvertes imperium.
 haudquaquam planè mani
 festantia, num suum ipsius,
 an hostium imperium sub
 uersurus sit. Et iterum:
 Uxorum Salamis charis
 sima pignora perdes.
 Et enim Persæ, ut opinor,
 & Græci iuxta è mulieribus
 editi sunt. Caterùm audis
 tis etiâ rhapsodis illis quod
 & amori M operam des
 mus, quod vincemur &
 feruiamus, quod vinculis
 constringamur, quod motis
 seditionibus dissideamus, at
 que id genus innumeris alijs
 rebus satis ridiculè simus im
 pliciti, præsertim cum beati
 atque immortales esse cons
 tendamus: quid verò aliud
 perinde quàm riderent facerent,
 ne flocci quidem nostram
 diuinitatem aestimantes? Nos
 porro indignè ferimus, si qui
 sunt homines non prorsus vecor
 des, & mentis inopes, qui
 ista differunt, ac omnem nobis
 prouidentiam extorquent
 è mania

εἶπ' ἄλλοι ἀγαπᾶν, ἢ τινὸς ἴσ
 κίμ' ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἔξα
 μαρτάνουσι. καὶ μοι ἔντα
 θα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἰσθῶ,
 καὶ οὐδὲς ἀνθρώπων ὄσάρε
 εἶν' ἐν ὄσων ὄσῳ ἔξω Ἡρα
 κλέους καὶ Διονύσου, καὶ Γα
 νυμήδους καὶ Ἀσκληπιῦ, τῶν
 παρ' ἡμῶν τούτων) ἀπό
 κινά μοι μὲν ἀληθείας, ἢ
 ποτὲ σοὶ ἐμὴν ἴσιν ἐς τοσοῦ
 τον τῶν ἐν τῇ γῆ, ὡς ἔξ' ἰτά
 σα οἱ τινὸς αὐτῶν οἱ φάσ
 νοι, ἢ οἱ τινὸς οἱ χυσοὶ ἄσιν,
 ἀμ' οὐκ ἄρ' ἔποισ. ἢ γοῦν μὴ
 ὁ Θεοῦς, ἐκ Τροίης ὄσ' ἄς
 Ἀλλῶας ἴδεν, ὄσ' ὄσ' ὄσ' ὄσ' ὄσ'
 ἔξ' ἰσθῶ τοὺς κλονήρους,
 ὄσ' ὄσ' ὄσ' ὄσ' ὄσ' ὄσ'
 νοίε, οὐδὲν ἄρ' ἰκόνει ἔξιν
 ἐν τρυφῶντας τῆς τῶν ὄσ' ὄσ'
 Βαδίσοντων σφαγᾶς, τῶν
 Ζηθέρον, καὶ τῶν Πιτυο
 κάμπλι καὶ Κερύονα καὶ
 τοὺς ἄλλους. ἢ ἔτι μὴ ὁ Εὐ
 κλειδῶς, ἀνὴρ δίκαιος καὶ πῶς
 νοητικός, ἀπὸ φιλανθρωπίας
 ἀνά=

è manibus: cum potius con
 tentos nos esse oporteat, se
 nobis etiamdum nonnulli
 sacra facerent, talia flagi
 tiose delinquentibus. N Ac
 mihi hoc loco, ὁ Iupiter (so
 li enim sumus, nec ullus hos
 minum in hoc cœtu præstō
 est, extra unum Herculem
 ac Dionysum ὁ Ganyme
 dem ὁ Aesculapium, quō
 nothi sunt, ὁ Dii ascripti
 tū) cum veritate respondee
 quando verò in tantum res
 humane tibi cura fuere, ut
 habita ratione perpendifses
 quānam illorū pravi ὁ ma
 li, aut iusti ac boni essent?
 Haudquaquam verò in hęc
 curam unquam te incubuis
 se dixeris. Itaq; nisi ὁ The
 seus ex Træzene Athenas
 profectus, iugulasset in iti
 nere maleficos, sanè quan
 tum ad te ὁ providentiana
 tuam attinet, nihil obstare
 quò minus viuerent ὁ Scir
 ron ὁ Pityocæptes, ὁ Cer
 cyon, alijsq; innumeri parricidijs ὁ
 latrocinio viatoribus ne
 gocium valde securi facessentes. Ac nisi ὁ
 Eurystheus homo cum iustus, tum multum
 providens, singulari humanitate

E E c 2 | impul.

ἀναπωθανόμεν· τὰ παρ' ἱ-
κασοῖς, ἱξίπωμα τουτονὶ τὸν
οικέτιν αὐτοῦ, ἱγρατικὸν
ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς
πόνους, ὃ Ζεῦ, σὺ δλίγορ ἱ-
φρόντισας ἄρτις ὕβρας, καὶ
τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὄρνέων,
καὶ ἱπῶν τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κρητικῶν ὕβρωτος καὶ
παροιτίας· ἀλλ' ἢ καὶ τὰ λη-
θῆ λίγαρ, καθήμεθα, τοῦτο
μόνον ἐπιθυροῦντων, ἢ τίς
θῆσθαι, ἢ κνισσῆ παρὶ τούτων
μῶν, τὰ δ' ἅμα κατὰ ῥοῦ
φέρτα, ὡς ἂν τύχοι ἕκασον,
παρασυρόμεθα· τοιγαροῦν
ἅποτα νῦν πάσχομεν, καὶ ἐπι-
πασόμεθα, ἵππεδ' ἂν κατ' ὀ-
λίγορ οἱ ἄνθρωποι ἀνακῶ-
πλουτοῦ, ἐνείσωσιρ οὐδέρ
ὄφρα· ὁ αὐτοῖς ὄρν, ἢ θύοισιν
ἡμῶν, καὶ τὰς σπονδὰς ἑμί-
ωοισιν, ἢ τ' ἐν βραχέῃ ὄψα
καταγινώστας μὲν τούτων Ἐπι-
κούρους,

digna ac iusta patimur, atque etiam amplius patiemur, ubi
homines post pusillum suspicientes animaduertent nihil se
vilitatis consequi, tamen si nobis sedula pietate sacrificarint,
et oblati libaminibus litauerint. Deinde breui videbis ab
ipsis Epicureis nos rideri contemptissimè, haberi pro ab-
iectissimè.

impulsus, singulis apud
quosq; diligenter exploratis,
hunc famulum suum emisit.
set, hominem manu prom-
ptum, factisq; strenuum, et
ad obeunda pericula ac la-
bores suscipiendos interiri-
tum, nunquã tibi, ô Iupiter,
Lernæa Hydra in mentem
venisset, nunquã aues Sty-
phalides cura fuissent, malis
tò minus equi Threicij.

Quando verò Centauro-
rum contumeliosa temulens
tie memor fuisses unquam?
Atqui, si verum profere-
ndum est, tantum compressis
manibus in Olympo deside-
mus, tantum hoc inconi-
uenter obseruantes, si quis li-
tet atque sacrificet, ac circa
aras incenso thure vapo-
ret. Porrò autem res cætes
ræ temerè iuxta feruntur, et
quisque illas fortuito atra-
xerit. Itaque meritis nostris

κούρους, καὶ Μητροδόρους καὶ
 Δάμιδας, κρατούμενους δὲ,
 καὶ ἀποφασισμένους ὑπ' αὐ-
 τῶν, τοὺς ἡμιτέρους σω-
 ζέουσι. ὡς ἡμιτέρον ἄρ' εἴη,
 πᾶσι μὴ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα,
 τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ πᾶ-
 ραζόντων. Μόμφθ' οὐ μί-
 ρας ὁ κίνδυνος, εἴ τι μὲν
 εἶσαι· οὐδ' γὰρ πᾶσι τῶν τι-
 μουμένων ἴσθ', ὑμῶν ἔτ' ἀ-
 τυχευόντων, καὶ τὰς θυσίας
 καρπομένων. Ζεὺς, τῦτορ
 μὲν, ὃ θεοὶ, κηρᾶν ἰάσασθε,
 ἀὰ τραχυῶντα, καὶ ἐπιτιμη-
 τικόν. ἔσι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμα-
 σὸς Δημοδοξείης εἴφη· τὸ μὲν
 ἐγκαλέσαι, καὶ μίμνασθαι καὶ
 ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον, καὶ τοῦ
 βουλομένου παντός· τὸ δ', ὅ-
 πως τὰ παρόντα βελτίον γί-
 νηται, συμβουλεύσαι, τοῦτ'
 ἐμφρονος ὡς ἀδελφῶς συμβέ-
 λει ὅπερ οἱ ἄλλοι, ἐν οἷσ' ὅτι
 ποίησιν, ἢ τότε σιωπῶντες.

Πο. Demosthenes, criminari &
 insectari, atq; etiam obiurgare, cuius volenti promptum ac
 facile: ceterum demonstrare qua ratione rebus praesentibus
 commodissime succurratur, profecto consultoris officium est,
 non nisi impense cordati. Quod quidem vos alios sedulo fa-
 cturos etiam hoc tacente constantissime persuasum habeo.

Πο. ἐγὼ τὰ μὲν ἅπαντα ὑποβρύ-
 χιός εἰμι, ὡς εἶπες, καὶ ἐν βυθῶ
 πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν.
 εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνάτηρ, σὺ
 ζῶν τούτους πλείοντα, καὶ παρ-
 ραπέμπον τὰ πλοῖα, καὶ τὰς
 ἀνέμους καταμαδάστωρ. ὁ-
 μως δ' αὖθ' (μίλει γὰρ μοι
 καὶ τῶν ἐν ταῦθα) φημὶ δέσπρ
 τὸρ Δάμιρ τέτορ ἐκ ποδῶν
 ποιήσασθαι, πρὶν ἐπιπλῶϊ ἔρην
 ἄκερ, ἥτοι κεραιῶν τι, ἢ
 ἄλλῃ μὴ χανῆ. μὴ καὶ ἴερ-
 σκε λίγων. φῆς γὰρ ὁ Ζεὺς,
 πιδανὸρ τινα εἶναι αὐτόρ. ἄ-
 μα γὰρ καὶ δέξομαι αὐτοῖς.
 ὡς μὲν γὰρ ἔμελλε τούτους τὰ τοῖς
 αὐτὰ καθ' ἑμῶν διεξιόντας.
 Ζεὺς. πάσης, ἢ Πόσαδον, ἢ
 τέλορ ἐπιδήλησται; οὐδέ μιν
 ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων εἶσιρ,
 ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἐκάσθ' ἐπικλώ-
 θουσι, τὸν μὲν κεραιῶν, τὸν δὲ
 ξίφει, ἢ δὲ πυρρῶν ἢ φλόγῃ ἀπ-
 θανῶν. ἐπὶ ἐγὼ μοι ἐπ' ἐξου-
 νίας τὸ πρῶτον λέω, εἴσαο δ' ἄρ,
 οἷα,

NEP. Ego quidem aliis,
 quod vobis obscurū non est,
 sub undis dego, & in pro-
 fundum marine Rcip. pro-
 curationem obiens, pro vis-
 rili quoad eius fieri potest,
 nauigantes seruo, puppeliq;
 sursum ac deorsum magna
 cura deduco, neq; non vici-
 lentam ventorū rabiem molis-
 lio atque demulceo: nihilo
 secus tamen & earum, qua
 hic aguntur, rerum cura me
 habet sollicitum. S. Proinde
 Damin è medio tollendum
 esse opinor, priusquā ad con-
 tentionem descenderit, aut
 ictu fulminis, aut alia qua-
 piam machina, ne disputans
 do victor euadat. Siquidem
 perhibes illum Iupiter om-
 nes persuadendi vias ac ar-
 tes callere. Quo facto illud
 quoq; testatū faciemus, nos
 supplicii de illis sumere qui
 ista aduersus nos petulanter
 affirmāt. IV P. Ludis, ὁ Nes-

ptune, aut T praefiniti ordinis oblitus es? Nihil enim tale in
 nostramānu suū est: v verūm Pareā sunt quae cuiq; fatali le-
 ge decernū, hunc quidem fulmine, aliterū ferro, tertiiū febris-
 gula, quartum tabe cōsumptū interire. Etenim si meae facul-
 tatis

οἷς, τοὺς ἱεροσύνους πρῶτω
 ἀτιμῆν ἀνεραννώτους ἐξ Ο-
 λυμπίας, Δούμου τῶν πλο-
 κάμων ἀπέραντας, ἐξ μνάς
 ἐκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὖτε
 τὸς περὶ ἄδου ἄν ἐν Γερασῶ
 τὸν ἀλιέα, τὸν ἐξ Ὀραιοῦ, ὑ-
 φαιρούμερόν σου τῶν πρία-
 νων; ἄλλως τε καὶ Δόξομν ἀ-
 γανакτῆρ, κλυπημένοι ὦ
 πράγματι, καὶ Διδίξια τοὺς
 παρὰ τῷ Δάμειδῳ λόγους,
 καὶ δὲ αὐτὸ ἀρσενιάσθαι
 τὸν ἄνδρα, οὐ περιμέναν-
 τῶν ἀντιξίανθῶν αὐτῶν ὦ
 Τιμοκλέ. ὡς τι ἄλλο, ἢ ἐξ
 ἐρήμης κρατῆρ οὕτω Δόξο-
 μν; Πο. ἢ μὲν σῶτομόρ
 τινα τῶν τῶν ὦ μιν ἐπινοη-
 κῆρα ἔργων πρὸς τῶν νικῶν.
 Ζῶν. ἄπαγε, θωνῶδου τὸ
 ἐνθύμημα, ὦ Πόσειδον, καὶ
 κομιδῆ παχὺ, πειναρῆς
 σαρτὸν ἀνταγωνιστῶν, ὡς
 ἀπὸ θᾶν ἀήλητῶ, ἀμφίει-
 σον ἔτι, ἢ ἀδιάκριτον κα-
 ταλιπὸν τὸν λόγον. Πο.
 οὐκοῦν

tatis fuisset punire malefi-
 cos, dimissem felixet nupes
 sacrilegos nullo ictos fulmine
 ne ex Olympia, cum duos
 torti capillitij nodos mihi
 detondissent, sex minas u-
 trunq; ponderantem? Aut tu
 ipse dissimulanter neglexis-
 ses in Geræsto piscatorem il-
 lum ex Oreo, qui furtim tibi
 tridentem abstulerat? X. Ac-
 cedit his, quod etiam indi-
 gnater & iracundè ferre vi-
 debimur hoc factò pertur-
 bati, & Damidis sermones
 perhorrescere, ac propterea
 eâ insidiosè moliti, ne nobis
 expectandum esset dum ille
 ex aduerso cum Timocle
 compositus congregaretur.
 Quod quid aliud q̄ Y deser-
 tam causam vincere vides
 bimus? NEP. Atqui cons-
 pendiosam ad paradam vi-
 ctoriam ego me viam exco-
 gitasse arbitrabar. IVP.
 Z. Apage furiosum & illibe-
 rale consilium, ô Neptune,
 ac propemodum pingue &

stolidum, de tollendo ante tempus aduersario, vi nondum
 conuictus mortem oppetat, relicta in ambiguo disputatione.

οὐκοῦν ἀμείνονί τι ὑμῖς ἐ-
 πινοοῦτε ἄλλο, ἢ τὰ μὲν οὕτως
 ὑμῶν ἀπρεθάνισσα. Ἀπ.
 εἰ καὶ τοῖς ἦτοίς ἐτι, καὶ ἀγέ-
 νεσίς ἡμῶν ἴφαιτο ἐκ τοῦ νό-
 μου Ἀλμυγορέων, ἴσως ἂν ἄ-
 πόρῃ συμφέρον ἦς τῶν δια-
 σκεψῶν. Μὴ ἢ μὴ σκέψῃς,
 ὦ Ἀπολλοῦ, οὕτω περὶ με-
 γάλων, ὡς μὴ καθ' ἡλι-
 κίας, ἀλλὰ κοινὸν ἄσασι
 πεκῆσθαι τὸν λόγον; χαίρει
 γὰρ, εἰ καὶ περὶ τῶν ἰσχά-
 των κινδυνώδοντος, περὶ τῆς
 ἐν τοῖς νόμοις ἰσονομίας ἡμι-
 κρολογοίμεθα. οὐδὲ καὶ πᾶ-
 συ ἡδὲν ἔννομα ὦ Ἀλμυγορέ-
 ον. πρόπαντα μὲν ἔξ ἰφί-
 βων γεγονὸς, ἐγγυραμμί-
 νον δὲ ἐς τὸ τῶν δώδεκα
 λυξιαρχιδόν, ἢ δόλιχον δέην,
 τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὄν.
 ὡς μὴ μερακιῶν πῶς ἴ-
 μᾶς, ἀλλὰ λέγει θαρρῶν ἡδὲν τὰ
 Λοκοῦν=

cionatores legitimus, nempe iam olim ex ephesis egressus,
 preterea β in duodecim virorum tabulam relatus. Ac pa-
 rum abest, quò minus etiam in Saturni concilio versatus sit.
 Quare non est quòd iuueniliter te geras erga nos, verùm
 sumpta audacia confidenter quæcumq; tibi optima factu visa
 sunt,

NEP. Proinde vos alius
 quod factu sit præstantius,
 excogitate, si mea consilia
 vobis tantopere repudianda
 videntur. APOL.
 α Si nobis quoque natu iu-
 moribus, & nondum bar-
 batis, per legem conderetur
 concionandi copia, fortasse
 vtile quiddam & frugife-
 rum asferrem in medium rei
 super qua deliberatis.

MOM. Equidem eà no-
 bis est, ô Apollo, de rebus
 ita arduis proposita delib-
 ratio, ut non ætatis respec-
 tui, sed communis utilita-
 tis seruandæ gratia omni-
 bus quoque sermo sit propo-
 situs. Quàm verò lepidum
 esset atque festiuum, si in ex-
 tremis periclitantes discri-
 minibus, circa legis facul-
 tatem atque licentiam am-
 bitiosè disceptaremus. Cæ-
 terùm tu iam admodum con-

Διοκουῶτα, μὴ ἀδιδάει, ἢ ἀ-
 γνάθῳ ἄρ' ἀμνηγορήσας, καὶ
 ταῦτα, βωθυπόζωνα καὶ ὄν-
 γυῖον ὄτως ὑδρ' ἔχωρ, ἢ Ἀ-
 σκληπιόμ. ἄπως τε καὶ πρέ-
 πορ ἄρ' ἔη βι, νυῦ μάλιστ' ἐκ
 φάεινρ πλὴ σοφίαν, ἢ μὴ μά-
 πλω ἐμ ὧ Ἑλικῶνι κἀθυσσα,
 τῆς Μόσας συμφοροφῶμ.
 ΑΠΟΛ. ἀπ' ἔσε, ἢ Μῶμ, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ἰφίφαι τὸν Δία
 θε, καὶ λέω οὐτ' ἔκλειψα,
 τάχ' ἄρ' τι ἐκ ἀμύλων ἔποιμι,
 ἀπὸ τῆς ἐμ ὧ Ἑλικῶνι με-
 λήτης ἄξιον. Ζῶς, λέγε, ἢ
 τέκνονρ' ἰφίμυ γάρ. ΑΠΟΛ. ὁ
 Τιμοκλῆς οὐτ' ἔοικε χρυσὸς
 ἀνὴρ καὶ φιλόθιθ' ὅ, καὶ Ζῶς
 λόγους πάνν κελιάκει Ζῶς
 Στωϊκούς. ὡς καὶ σώεισιρ ἐ-
 πὶ φιλοσοφία πομποῖς τῶν
 νέων, καὶ μιδούς οὐκ ὀλί-
 γους ἐπὶ ζῶτῳ ἐκ λήγα, σφόδ-
 ρα πιθανὸς ἄρ, ὁπόταν ἱ.
 Δία Ζῶς μαθητῆς ἀγέλοισι
 ἐμ πλῆθε ἢ ἀπῆρ ἀτολμότα.

τός

sunt, proloquere: neque pro-
 pter eā pudore afficiāre,
 quoddam imberbis existens con-
 cioneris, praesertim eum ita
 profunda barba tibi sit filius
 Aesculapius. Quin etiam a-
 lioqui non indecorum tibi
 erit, id aetatis maximè spe-
 cimen aliquod sapientiae ex-
 hibere, ne frustra videāre
 in Helicone consedisse unā
 cum Musis philosophando.

APOL. Atqui nequaquam
 peneste est, ὁ Mome, facul-
 tas eiusmodi permittendi,
 sed penes Iouem: qui si fan-
 di potestatem mihi dederit,
 fortasse quippiam expro-
 mam non ineruditum aut in-
 conditum, sed quod ei quae
 mihi in Helicone fuit, conuer-
 sationi respōdeat. IVP. Dic,
 inquam, ὁ fili: iam enim per-
 misisti tibi. APOL. A Timo-
 cles ille vir profectō non ma-
 lus esse videtur, ὅ πῖος, ὅ
 qui disputationes Stoicās ad
 vnguē excusserit, vnde com-

pluribus quoque conuersatur iuuenibus propter exactā philo-
 sophiae cognitionem, ὅ mercedem nō mediocrem, hac ratio-
 ne colligit, persuadendi facultate impendio pollēs, quoties pri-

τὸς θεῖς, ἢ τὸν φωνὴν ἰδίῳ.
 τῆς, ἢ μὴ ζοβάρβαρ, ὡς
 γέλωτα ὀφθαλμῶν δὲ τοῦ
 τοῖς τῶν συνοουσίας, οὐ συ-
 νέρων, ἀλλὰ βαρβαρίων, καὶ
 παραλόγων, ἢ μάστιγας, ὁ-
 πόταν ἕως ἔργων, ἢ καλλι-
 ῥημοσύνῃ ἐπιδείνυνθαι βέ-
 ληται σωῦναι μὴ τὸ ἐν ὑ-
 περβολῇ ὄξυς θεῖς, καὶ κλιτο-
 γνώμων, ὡς φασιν, οἱ ἀμε-
 νορ τὰ τῶν Στωικῶν ἀδό-
 ταν, λέγων δὲ ἢ ἐρμηνεύων,
 ἢ ἀδωρίας ἀφ' ἑαυτῶν ἀδ-
 τὰ, καὶ συγχῆ, ἢ ἀφασφῶν
 ὅ,τι βύληται, ἀπὸ ἀνιγμά-
 σι μάλιστα προτάων, καὶ
 πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφείων
 πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀκρι-
 νόων. οἱ δὲ οὐ σωφί-
 λων, κατὰ γλωσσὴν ἀδῶ. Αἰ-
 δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ

τῆς

verò atque interpretando præ imbecillitate corruptū plera-
 que omnia, non valde planum faciens quid sibi velit, verūm
 ænigmatū inuolucris non dissimilia proponens obscurat oma-
 nia. Ac rursus multò inuolutiora ad quæstiones propositas
 respondere illi moris est. Porro auditores parūm intelligen-
 tes quid affectata obscuritate sibi velit, ferè subsannant eum.
 Consentaneum autē esse opinor, perspicuè & significanter dicere:

ceres:

τὸτε μάστιγ' ἰσχυρὰ πωλ-
 λὴν τῶν πρόνοιαν. ὡς σω-
 σεσιν οἱ ἀκρόνιστον. Μῶ. ὅντο
 μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀποκτορ,
 ἐπαινήσας τὸς σαφῶς λέγον-
 τας, ἀ καὶ μὴ πάντων ποιῆς οὐ
 τῶτο ἐν τοῖς χησμοῖς, λοξὸς
 ὄν καὶ γειφώδης, καὶ ἐς τὸ με-
 τὰ χημιον ἀσφαλῶς ἀπέρρι-
 πτων τὰ πομπὰ, ὡς τὸς ἀκρό-
 νιστας ἀλλυ δῆσαι Πυθίαν, πέ-
 τῶν ἐξήγησιν ἀντῶν. ἀτὰρ
 τί τὸ ἐπὶ τέτρω συμβουλεύεις,
 τίνα ἴσασιν ποιήσασθαι τῆς
 Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν
 τοῖς λόγοις; Ἀπ. σωτήρορ, ὦ
 Μῶμι, ἔπας δὴ καὶ θεῶν ἀν-
 ὄσ' ὡ παρασχῆν ἄμωρ, ἔ δα-
 νῶν τῶτων ἐρῶντα κατ' ἀ-
 ξίαν, ἀπ' ἀν' ἐκείν' ἐνθυμη-
 θῆς ἰσθῆναι. Μῶ. ἀγῶσιν ἔ-
 το ὡς ἀληθῶς ἔρηνας, ἔτι πω
 δαγαγῆ τινος δειδῶσιν, αὐνὴ
 γορὸρ ἐν σωουσίᾳ φιλοσό-
 φων παρασῆν ἔσθ' ἐρμηνεύων
 τα πῶς τὸς παρόντας, ἀπερ-
 ὄν δὴ καὶ Τιμοκλῆ, καὶ ἔ μὲν
 Δάμιρ,

get adminiculo, de patrono in conuētū Philosophorū adiūgē-
 ῶ, ad p̄sentes interpretaturo quæcūq; Timocli dictū necessa-
 ria visa

cere: cui rei plurima cura im-
 pendenda est, ut audientes,
 ea que loquimur, nullo cum
 fastidio intelligant. ΜΟΜ.
 Equidem hoc rectè dixisti,
 Apollo, collaudatis ijs qui in
 orationibus perspicuitate vs-
 tuntur: & quanquam tu hoc
 ipsum in promendis atq; red-
 dendis oraculis non admodū
 vsurpare soleas, ancipitia &
 ambiguitate intricata multa
 in medium securè proyiciens,
 adeò ut audientes aliò ad
 interpretandum oracula o-
 pus habeant Pythio. Sed quòd
 est quod adfers consiliū?
 Quo remedio Timoclis in di-
 cendo infantia succurrendū
 esse existimas? ΑΡΟ. Si quo
 modo patronum illi, ὁ Μο-
 με, queamus adiungere aliū,
 qui facultate dicendi pol-
 leat, eaq; pro dignitate elo-
 quatur quæcūq; Timocles,
 excogitata illi effanda sug-
 gesserit. ΜΟΜ. Non sapie
 profectò hoc quod dixisti, pi-
 los, sed adhuc p̄dagogici e-
 ria visa

Δάμιον, αὐτοπρόσωπον καὶ
 δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ἰσο-
 κρετῆ προσχρόνον, ἰδία πῶς
 τὸ δευτέρω ἰσοδάμαν τὰ δο-
 κοῦντα τὸν ἰσοκρετῆ δὲ ἴσο-
 τοράειν, ἢ δ' αὐτὸν ἴσως συ-
 νίστηναι ὅ, τι ἀπόσει. ταῦτα
 πῶς ἢ γέλωτος ἄν ἔγ' ἔπιπ-
 θαι; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄνωγος ἰπι-
 νοῦσομεν. σὺ δ', ὦ θαυμασίε,
 (φίε γὰρ ἢ μάντις εἶμι, καὶ μι-
 σθῆς ἢ οὐλίχης ἐπὶ τῷ τριεῖσι
 ἰξελίξας, ἀλλ' ἔγω καὶ πηλὸς
 ἰχθῆς ποτὶ εἰλιφύει) τί οὐκ
 ἰσοδάμα ἡμῖν κατὰ ἰσοκρε-
 τῆν ἰχνύω, πρὸς τὸν ὁπότις
 ρ' ὅ τῶν σοφιστῶν ἰσοκρετῆ
 λέγειν; οἶδα γάρ περὶ τὸ ἀπ-
 βουκόλον, μάντις ἄν. ΑΠΟΛ.
 πῶς, ὦ Μῶμ, διωκτῶν ποιεῖν
 ταῦτα, μὴτε τριεῖσι ἢ ἡμῖν
 πρῶτον ὅ, μὴτε θυμιαμάτων,
 ἢ ἀγγύης μαντικῆς, οἷα ἢ Κα-
 πηλῶ ἰσίμ; Μῶμ. ὁρᾷς; ἀρδῆ-
 δρᾶσκες

tura sit victoria? Siquidem cum augurij pericia excultus sis,
 credible est futurarum rerum euentum te prædiuinare pos-
 se. APOL. Quæ hoc villo pacto fieri possit, Mome, neque
 præsentē nobis tripodē, neque thymiamatis, nec fronte aus-
 gurali, cuiusmodi est Castalia? MOM. Vide ut confutatus

tergiatur,

ria visa fuerint: Damis ve-
 rō ipse perse loquatur. Por-
 rō aliter interpretis dicitur
 opera, priuatim in aurem
 illi susurrans quæcunque si-
 bi placuerint: cæterum in-
 terpres rhetoricetur, cum
 neque ipse fortasse quic-
 quam ex his intelleturus sit,
 quæ Timoclem suggerentem
 audierit. Hæc quomodo iur-
 bæ non videri possint ex-
 tremè ridicula? Atqui hoc
 alia via aggrediamur, quan-
 do hoc parum successit. Tu
 verò, ὦ admirandè (etenim ὅ
 vatem esse te confirmas, ac
 mercedem non mediocrem
 his præstigijs cumulāsti, do-
 nec aliquando ὅ lateres
 aureos consecutus es) cur
 non data iam occasione in
 tempore aliquod egregium
 artis tuæ specimen exhibes,
 ἢ prædicens nobis penes quæ
 ex Sophistis disputaturis fu-

ἄρα σκεπτεσθαι τὸν ἰαχθρον ἐν ὧ
 δειψῶ ἐχρόμην. Ζῶς. ὁμως,
 ὦ τέκνον ἄπαι, καὶ μὴ παρὰ
 σχολῆς ὧ συκοφάντη βύτῳ ἀ-
 φορμὰς διαδέκασθαι ἢ χλευάζ-
 ζασθαι τὰ σά, ὡς ἐπὶ τείποδι καὶ
 ἴδασθαι καὶ πιθανῶς λέμψα,
 ὡς ἂ μὴ ἔχοις ταῦτα, σπρι-
 σόμφορον σι τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ.
 ἄμανορ μψ ἰῶ, ὦ πάτερ, ἐν
 Δελφοῖς ἢ Κολοφῶνι τὰ βίαια
 τα ποιῆσθαι, ἀπάντων μοι τῶν
 χησίμων παρόντων, ὡς ἔθος.
 ὁμως δέ, καὶ ὅτω γυμνὸς κεί-
 νωρ, καὶ ἄσκων ὧ παρὰ σομαι
 πεσπέν, ὁποῖός τὸ λέγαι ὧ
 ἔστα. ἀναδέξασθαι δέ, ἂ μὴ ἔμ-
 μαντα λέγοιμι. Μῶμ λέγει μῶ-
 νορ ὧ πῆ δέ ὦ Απομόρ, ἢ μὴ
 σωηρόρ καὶ αὐτὰ, ἢ ἱρμυ-
 νείας δειρόμψα. καὶ ἔρ ἐν ἄρ-
 νεία λέγαι ἢ χλευάζειν ἐν Λυ-
 δια ἔψῃσθαι, ἀπὸ οἴσθα περιό-
 τει ἢ σκίψις. Ζῶς. τί ποτε ἰ-
 ρῆς, ὦ τέκνον; ὡς τει γὰρ πῶ
 βῶ χησμέ, ταῦτα ἢ δὴ φοβέ-
 ραι.

tergiuerferis, dum in angu-
 sto constringeris. IVP. At-
 tamen dic, ὦ fili, nequē huic
 sycophantæ calumniandi oc-
 casionem, tuâq̄ subsannan-
 di concedas, quasi omnis tua
 vaticinandi peritiâ in tripode
 ὧ aqua ὧ thure sua sit :
 adeò nisi hæc tibi præstò
 sint, omni arte priuatus sis.
 APOL. Equidem ista in
 Delphis aut Colophone me-
 lius à me fieri poterant, ὦ pa-
 ter, oraculis omnifariam, ut
 assolet, mihi presentibus.
 Attamen vel sic his omnibus
 nudus imparatusq̄ tentabo
 prædicere virum secutura
 sit victoriâ. Suscipietis verò
 haud dubiè, nisi versiculis
 inclusum oraculum protule-
 ro. MOM. Dic modò: vide
 ut clara ὧ aperta proferas
 Apollo, quæ nullo patrono
 egeant, aut interpretis requi-
 rant operam. ὅ Etenim nes-
 quaquam iam ouilla carun-
 cula aut testudo in Lydia

coquitur. Verum quibus de rebus nobis sit proposita delibe-
 ratio, non te praterit. IVP. Quid, ὦ nate, dicturus es? Quam
 verò quæ oraculi prædictionem antecedunt, q̄ plena terroris
 sunt?

ρά. ἢ χροῖα τιραμυζή, οἰδ.
 φθαλμοὶ περιφρεῖς, κόμη
 ἀνασοδουμζή, λίνυμα πο-
 ρυδαντῶδεις καὶ ὄλωσ, κατὸς
 χίμα πάντα, καὶ φρυκῶδη
 καὶ μυσικα. Απολ. Κέκλυ-
 τε μαντιπόλου τῶδ' εἰσφασ-
 τον Απολλωνῶ, Ἀμφ' ἑε-
 δῶ ἑρνεῖς, τῶν ἀνερῶν εἰ-
 εῖσαντὸ Ὀξυβόα, μύθοισι, κο-
 ρυσσοῖμοι πωνινῶσι. Ποτὰ
 φῆ ἔνθα καὶ ἔνθα μίθῃ, ἑτεροα-
 κίη κλωζ, μῶ. Ταρφέῶ ἄς
 κρα νόρυμβα κατ' ἀπλήσσου-
 σιν ἰχέτης, ΑΜ' ὄταν ἄνε-
 πιδε γαμψόνυχῶ ἀρείδα
 μάρψη. Δὴ τότε νοῖδιον ὄρυ-
 βροφόροι κλάγξσει λορῶνα.
 Νίκη δ' ἠμοίωνη, ὁδ' ὄνος τοῦ
 τέυνα λορῶψη. Ζῶν. τί φτο ἄ-
 νκάζ, χαῖς, ὁ Μῶμι, καὶ μιλῶ
 ἑτελοῖα τὰ ἐν ποσί. πᾶσαι
 κακὸδαιμον, ἀπηνιγῶσ' ἐπὶ
 τοῦ γέλωτῶ. Μῶμ. καὶ πῶς
 θωατόρ, ὁ Ζεῦ, ἐφ' ὄτω σα-
 φῆ

sunt & nempe color pallidè
 immutatus, oculi hinc inde
 mobiles, comarum semet
 erigentium horror, motus
 corporis furōre incertus, ac
 omnino omnia numinis pra-
 sentiam testantis, plena sunt
 mysteriorum atque terricu-
 li. APOL.

Percipe Patricani diuina
 miracula Phæbi

Lite super dura, quam
 confluere Sophiste
 Clamosi, largis armati
 vocibus omnes.

Multa quidem varij ala-
 terno clamore tumultus
 Miscentes, stiuâ comple-
 bunt rostra carinæ.

Ast ubi iam curuo com-
 prenderit ongue cicadam
 Vultur, postrema corni-
 ces voce sonabunt,

Excipiet sperata suos
 victoria mulos.

Verum asinus feriet lona-
 go sua pignora cornu.

IV P. Cur aut sublato cachinno risisti, ὁ Mome? Atqui ista
 minime risu prosequenda sunt, quæ nostris cervicibus iam im-
 minent. Desine verò sedato risu, infelicissime, aut immodicis
 cachinnis præfocaberis. MOM. Et quinam risum quæ com-
 primere,

ἦ καὶ πῆδ' ἄλλω ὧ χησμῶ;
 Ζῶς ἀνοῦ ἦδ' ἢ καὶ ἡμῶν ἱρ-
 μιλῶσις ἀπ' αὐτοῦ, ὅ, τι καὶ
 λέγοι. Μῶμ. πᾶν προέδηλα,
 ὡς ἐστὶν ἡμῶν Θεμιστοκλέους
 δόξα. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον
 ἔτοσι διαφύδ' ἰω γόητα μὴ
 εἶναι ἕτορον, ἡμᾶς δὲ ὄνομα
 λαυθῆλεις, νῆ Δία, καὶ ἡμῶς
 οὐς τὸς πιασάουτας αὐτοῦ, ἐστ'
 ἕσορ αἰ ἀκείδ' ὅτ' ἰω νοῦ ἔ-
 χουλας. Ηρακ. ἐγὼ δέ, ὃ πᾶ-
 τερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, ἐκ δὲ
 κύνσω ὄμοις τὰ δοκῶντά μοι
 ἐπ' αὐρ' ὀπόταρ γὰρ ἦδ' ἡ συνι-
 θύν' ὅτ' ἀγέροντα πτωικῶ-
 τα, λέω μὴ ὁ Τιμοκλῆς ἑπ' ἱερ-
 σχη, ἰάσω μὴ πεχωρέμ πλὴ
 σωσοίαν ἑπ' ἡμῶν. ἦν δ' εἰ τι
 ἔτερο ὄτ' ἀρβαίνη, τότε ἦδ' ἢ
 πλὴ σὰρ αὐτῶν ἐγὼ γὰρ, εἰ δο-
 κῆ, διασέσας, ἐμβαλῶ ὧ Δά-
 μιδι, ὡς μὴ κατάρ' ὅτ', ὅτ'
 ἰβείη ἰς ἡμᾶς. Μῶ. Ηρακλῆς,
 ἐγὼ Ηρακλῆς, ἀγροικὸν τῶτο
 ἄρη=

primere, ὁ Iupiter, tali tam
 claro & perspicuo audio o-
 raculo! IVP. Quinigitur
 & nobis interpretaris quidam
 nam sibi velis? MOM. Val-
 de quidem aperta & liquida,
 ita ut nihil nobis opus
 sit Themistoclis opera. Sic
 quidem perspicue hoc testatur
 oraculum, hunc videlicet esse
 prestigatorē, nos autem asinos
 cliellarios, ac per Iouem etiam
 mulos, qui tam facile persuasi,
 illius verbis credamus, neque
 tantum habeamus mentis aut
 cerebri, quantum habent lo-
 custæ. HER. x Ego verò,
 pater, tametsi inter superos
 inquilinus sum & adscititius,
 tamen quæ nostris rebus in
 præsens vsui fore visa sunt,
 non grauabor exponere. Cui
 enim iam ad disputandum
 in vnum coierint, tunc se
 Timocles superior euasero-
 rit, sinemus conuentus de no-

bis habitū disceptationem
 progredi: sin res secus
 cesserit, tunc ego ipsam
 porticum concussam radici-
 bus super Danin præcipi-
 abo, ne homo execrandus
 ore blasphemò amplius
 nos inuadat. MOM. Hercules,
 heu Hercules, quam immane

ἄρηναι, καὶ δ' αὖτος Βοιωτίου,
 ξυλαπολίᾳ ἐπὶ πονηρῶ τοῦ
 ἑσθίου, καὶ πῶς ἐτι πλὴν σοῦ
 αὐτῶ Μαρθῶνι, καὶ Μι-
 τιάδῃ καὶ Κωαχέρῳ. καὶ
 πῶς ἄν ἑσθίου συμπεσόντων,
 οἱ ῥήτορες ἔτι ῥήτορες οἶον,
 πλὴν μεγίστω ἄς τοὺς λόγους
 ἰσχυροῦ ἀφ' ἑρμηνείας ; ἀ-
 λως τε, ἴσονται μὲν σοὶ δὴνα.
 τὸν λέγει πρᾶξιαι τοῦτο ἀφ'
 οὗ δ' οὐδὲν γινώσκου, μὴ μᾶ-
 θηνας, οἷμαι, ἄς αὐτοῖς
 μόναι τὰ ἑσθίου δὴναίτου,
 αἴμας δ' αὐτῶν αἰμοῖροι ἐσ-
 μὲν Ἡράκλ. οὐκ οὐκ ὁπότε τὸν
 ἡέροισα ἢ πλὴν Ἰθάρῳ ἰφός
 πονηρῶ, αἰμοῖραι δὴ ἰμὸν ἰκῆ-
 να ἰπράσθου ; Ζῶς, καὶ μά-
 λα. Ἡράκλ. καὶ πῶν λέγει τὸν ἰφός
 ἰφός ἰμὸν, ἢ πῶν οὐκ οὐκ
 πῶν, ἢ ἀναρῆπῶν τὸ ἀγᾶ-
 μα, ἢ μὴ τοῖς αἰμοῖραις πῶν
 δὴναίτου, μὴ ἢ, ἢ ἐπιπύσω
 αὐτόν ; Ζῶς. οὐδ' αἰμῶς.
 Ηρ.

IVP. Sanè verò. HER. v At nunc si quis contumelia petu-
 lanter me impeteret, aut templum nefario sacrilegio compi-
 laret, aut statuam meam subuerteret, nisi iam olim Parcis vi-
 sum foret, non conteram illum scilicet? IVP. Nequaquam.
 HER.

& barbarum est quod di-
 xisti, & vehementer Baro-
 ticum consilium, eadem
 opera volens tibi una cum
 scelesto Danide exitio ab-
 sumere: & ad hæc ipsam quo-
 que porticum una cum Ma-
 rathone & Militade atque
 Cynagiro diruere? Et quom-
 nam pacto his collapsis rhe-
 tores amplius debito sum-
 gerentur declamandi offi-
 cio, maximo ad conscri-
 bendas orationes argumen-
 to priuati? Equidem ista vi-
 uenti tibi licuisset perpetra-
 re: ex quo verò in Deorum
 numerum relatus es, factus
 & ipse diuinitatis particeps,
 didicisti, ut opinor, solas
 Parcas esse etia reddere posse
 talia, porrò nos eiusmodi
 perficiendæ facultatis exper-
 tes esse HER. Proinde
 quando leonem aut Hydram
 elaua illisa letho dedi, Par-
 cæ per me ista operatæ sunt?

Ηρ. οὐκοῦν ἀκρωτῶν, ὦ Ζεῦ, με-
 τὰ παρρησίας. ἔγω γάρ, ὡς ὁ
 λαομικὸς ἔφη, ἀγροικὸς ἔμι,
 πλὴν σκαφίῳ σκάφῳ λίγαρ.
 εἰ τοιαῦτα ὄντι τὰ ἡμέτερα, μα-
 κρὰν χάρακα φράσας τοῖς ἐν-
 ταῦθα τιμοῖς, καὶ λίσσῃ, καὶ
 ἱερέων αἵματι λυτῆμι εἰς
 τὸν Ἀδῶν, ὅπου με γημυδόν, ἔ-
 χοντα τὸ τόξον, καὶ ἄν τὰ ἔδωκε
 παφουθῆσται ἦ ἢ ἔμδωκε
 φοναμύων θεῶν Ζεὺς.
 εἴνε, οἴκοθεν ὁ μορτύς, φα-
 σίη, ἀπίσως γοῦν τῷ Δάμι-
 δι, ταῦτα ἀπ᾽ ἐν ἑσβαλῶν.
 ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῆ πεσιῶν
 οὐτός δειν, ὁ χαλκὸς, ὁ ἀγροικί-
 μι, ὁ ἀπικίγραφο, ὁ ἀρ-
 χῶν πλὴν ἀνάδεισιμ τῆς λό-
 μης; μάκρον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ερ-
 μῆ, ἀδελφός δειν, ὁ ἀγοραῖος,
 ὁ παρὰ πλὴν Ποικίλῳ πίνης
 γοῦν ἀναπίπλησαι, ὁ σμῆρου
 ἀναπλάσιμόν, ἔπὸ τῶν
 ἀνθριαντοπιῶν. τί ὧ πῶν,
 φροσῶν ἢ μῆν ἀψίξαι, ἢ που
 τι

HER. Ergo me cum liber-
 tate dicentem quæ sentio, au-
 di, ὦ Iupiter. ξ Ego enim, ut
 Comicus ait, homo sum as-
 gressus & rusticus, lignonem
 lignonem vocans. Si ad hunc
 modum res nostræ se habent
 honoribus, nitori, ac sacrifi-
 ciorum sanguini, quibus hæc
 fruimur, longum valere ius-
 sis, in Orcum descendam, ubi
 me nudum arcum haben-
 tem, saltem demortuorum
 umbræ & idola pertime-
 scent, propter feras terribi-
 les ac monstra à me passim
 trucidata. IUPIT. ο Eugene
 testem, quod aiunt, domo
 adductum. Conseruasti igi-
 tur Damidi ista ad dicendum
 subijciens. Sed quis tanto ac-
 cedit properandi studio? nē-
 pe areus ille est, probè poli-
 tus, & exactè expressus, subs-
 ligata in morem prisorum
 coma. Magis verò tuus est, ὁ
 Mercuri frater, forensis ille,
 cuius circa porticum Va-

riam crebra est conuersatio: proinde pice oppletus est, quip-
 pe qui in dies singulos à statuarijs refingitur. Quid hoc, na-
 te, cur tanto cursu ad nos contendis? Nunquid nouarū rerum

τι ἐκ γῆς νεότερον ἀναγγίλεις
 λαις; Ερ. ἄτερμυα, ὦ Ζεῦ, καὶ
 μνείας τῆς σποδῆς Διόφωρον.
 Ζῶς. λέγει ἡδὲ, εἴ τι καὶ ἄλλο
 ἡμῶς ἱπανιστάμενον λέληθεν.
 Ερ. ἰτυλλανον μὲν ἄρτι χαλ-
 κοργῶν, ἰποπιθῶν ὅτι εἰρ-
 νορ τε καὶ μεταφρῶν, θάραξ
 δὲ μοι γίλοι ὅτι ἀμφὶ σόματι
 πλάσθεις, παρῶν ἡδὲ, μιμη-
 λῶν τε καὶ, σφραγῖδα χαλκῶ
 πᾶσιν ἐτυπῶν ὅτι, ὅρα δὲ
 ὄχλον σέχοντα, καὶ τινὰς δὲ
 ὠχρῶς, καὶ λευκῶς, πνυμο-
 λους θεωμάτων, Δελφῶν τε
 καὶ. Ζῶς. πᾶσιν, ὅτι Ερμα-
 γόρα βιλτισί, τραγῶδων οἰ-
 δα ἢ οὐς τίνα λέγεις. ἀπὶ
 ἐκείνῳ μοι φράσῃ, εἴ πάσαι
 συγκροτῆται αὐτοῖς ἡέεις; Ερ.
 ὁδὲ πῶ, ἀπὶ ἐν ἀκροβολισμοῖς
 ἔτι ἡέειν, ἀπροφφδονῶν τῶ
 ἀπύλοισ, πόρρωθεν ποθῶν λοι-
 διορῶν. Ζῶς. τί οὐδ' ἔτι χεῖ
 ποιῆν λοιπὸν, ὅτι οἱ ἡέει
 ἀπὶ

quippiam ē terris ananncias?
 HER. π. Ingens quiddam, ὁ
 Jupiter, quodq; summam ὁ
 maximam requirat operam
 ὁ diligentiam. IV P. Quin
 ergo actuum expromis, si-
 cubi aliquid fortē mali nobis
 ignorantibus subortū sit?
 HERM. Cū ad porticum
 id fabricarer æreus, ac perq;
 dorsum perq; pectus iunge-
 rer, ὁ factus inepte corpo-
 ri thorax meo appenderet,
 nec arte dispari foret ex æ-
 re totus additus mihi bal-
 teus, turbam video tumultu-
 antem accurrere, qua cum
 duo sophistici certaminis i-
 bant periti, fronte tristi ac
 pallida pugiles, Damis ὁ.
 IV P. Parec precor, opti-
 me Hermagora, verbis into-
 nare tragicis. Noui enim
 quos dicis. Sed age hoc mihi
 expedi, num iam dudum
 conferis maribus in pugna
 descenderunt? HERM.

Nondum, sed adhuc in initio relictis pugnae ac intra
 teli iocium constituti sunt, funda iaculantes: ὁ alternis e-
 minus conuicij, mutuū se petunt. IV P. T. Quid ers
 go nobis porro faciendum est, ὁ superi? an non pro-
 lato

ἴσθαι ἐπιψύχοντας αὐτῶν; ὡς
 εἰ ἀφαιρήτω & ἢ Ὁραὶ τὸν
 μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάροισα τὰ
 νίφιν, ἀναπεταυνίτω & τὰς
 πύλας τῷ οὐρανῷ. Ἡράκλεις,
 ὄβρι τὸ πλῆθος ἐπὶ τῷ ἀε
 κρῶσιν ἀπλοτήκασιν. ὁ δὲ
 Τιμοκλῆς οὐτὸ δ' ὡάν μοι
 ἀρίσκει, ἡγορήμων καὶ τὰς
 ῥαφίω & ἀρλῆ πάλυτα
 οὐτὸ τῆμυρον. δῆλ' ὅτι γῆρ
 ὄβρι, οὐδ' ἀντ' ἀραδοὶ τῷ Δά-
 μιδι δαυησόμεν. ἀπ'
 ὄβρι ἡμῖν δαυατάτων,
 ὄβρι μὲν ἀπὲρ αὐτοῦ σιγῆ,
 ἐπὶ ἡμέων, ἵνα μὴ Δάμις γι-
 γνώσῃται. Τι. τί φῆς, ὡ ἰ-
 σούε Δάμι, θεὸς μὴ εἶναι, μὴ
 δὲ πόνου τῶν ἀνθρώπων,
 Δά. εἰ ἀπὸ σὺ πρότερον ἀ-
 ποκείναι μοι, ὅτι τι λόγῳ ἐπά-
 ὄβρι εἶναι αὐτὸς. Τι. εἴθ' οὐκ
 ἀπὸ σὺ, ὡ μίαν ἀποκείναι.
 Δά. εἴθ' οὐκ ἀπὸ σὺ. Ζῶς.
 ταῦτι μὲν παραπολὸν ὁ ἡμῶ-
 ντι & ἀμάνον, καὶ ἀφ' ὀνό-
 τισιν

lato capite auscultandum.
 Quocirca Hora hostia-
 riae iam auferat à ianua pes-
 sulum; ac deductis nubi-
 bus Olympi portas refe-
 rent. O Hercules, quanta
 multitudo hominum ad au-
 diendum confluit. Cete-
 rum Timocles ille non ad-
 modum mihi placet, ita per-
 turbato animo trepidans,
 funditus hodie perditurus
 est omnia. Neque enim du-
 bus argumentis indicat, nullo
 modo Damidis impres-
 sionem ac impetum se pers-
 pssurum. Sed quod nobis
 factu est facillimum; vota
 pro illo faciamus nobiscum,
 ac tacite, ne Damis inau-
 diat ista. TIMO. Quid
 verò ais, Dami sacrilege?
 nullos esse deos, neque eos-
 dem quicquam in rebus hu-
 manis prouidere? DAM.
 Non: sed tu mihi responde,
 quo sermone persuasus illos
 esse credidisti? TIMO.

Nequaquam, sed tu mihi, ὁ scelerate, responde. DA. Non;
 inquam, sed tu. IVPIT. Hac equidem vna ratione noster
 præpollet multò maxime: nam vocaliùs & intensus exa-

τῶν πραχύντα. ὦν, ὦ
 Τιμόκλες, ἰπέρα τῶν βλα-
 σφημιῶν ἐν Ἰβήτῳ ἑ-
 τὸ κρᾶτ' ὡς τὸ γὰρ ἄλλα, ἴ-
 κηῶν σι ἀφανῆ, ἰσιτομῖς
 ζων. Τι. ἀπὸ μὰ τῷ Α-
 θλωῶν, ἐν ἅρ ἀρκυνάμην
 ἑι πρότερον. Δαμ. ἐποῶ,
 ὦ Τιμόκλες, ἰρώτα ἰκρο-
 τικῆς Ἰβήτῳ γὰρ ὁμομο-
 κῆς. ἀπὸ ἄνθ τῶν βλα-
 σφημιῶν, ἀδοκῆ. Τι. ἦ
 κῆρας. ἀπὸ οὐρ μοι, οὐ δος
 κοῦσι ἑ, ὦ κατάρατε, πῆ-
 νοῦν οἱ θεοί. Δαμ. οὐδ' ἄς
 μῶς. Τιμόκλ. τί φῆς; ἀ-
 πένόητα οὐδ' αὐτὰ πάντα;
 Δαμ. νῶ. Τι. ἐδ' ἰπὸ τινι
 οὐρ θεῶ τάλλεται ἢ τῶν ὄλων
 ἰπιμέλεια; Δαμ. οὐ. Τι.
 πάλυτα δὲ ἀκῆ φέρεται ἀλό-
 γῳ τῆ φορᾶ; Δαμ. νῶ. Τι.
 ἔτ' ἀνθρώποι ταῦτα ἀνδου-
 τῶν. ἀνέχεται, καὶ οὐ κατα-
 λάσσει τὴ ἀλιτίειον; Δαμ. τί
 τὸς ἀνθρώπων ἢ ἐμὲ πρὸξῶν

νῆς,

sperat omnia. Euge verò, ὁ
 Timocles, multa mala in ho-
 minem perditum ingere con-
 uicia. In hoc enim omnis
 tua vis sita est, ut maximè as-
 lias ipsis piscibus multio-
 rem te esse declaret, os tibi op-
 primens. TIM. Atqui per
 Mineruam, prior tibi nun-
 quam respondebo. DA.
 Proinde, ὁ Timocles, ro-
 ga. Siquidem in hoc iam vi-
 cisti, postquam iuraueris.
 Sedenim, si videtur circa
 blasphemias. TIM. Rectè
 mones, ὁ execranda bellua.
 τ Nullane videntur tibi su-
 peri vii prouidentia? DA.
 Nulla. TIM. Quid ais? o-
 mnia ergo fortuito contingunt,
 & circa deorum pro-
 uidentiam? DA. Sane ve-
 rò. TIM. Neque ullius
 dei cura quicquam ordina-
 tur aut disponitur? DA.
 Non. TIM. Cuncta verò
 temerè feruntur, & casu
 fortuito? DA. Sanè. TIS

MO. Ceterum vos eius ista audientes, impune sufferitis
 huius execrandas in deos blasphemias, nec sceleratum
 hunc saxis obruitis? DA. Quid verò hominum animos in

me

φας, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ἄρ
 ἀγανακτῆς πῆρ τῶν θεῶν,
 καὶ ταῦτα, ἐκάνων αὐτῶν
 οὐκ ἀγανακτύντων, οἳ γὰρ ἔ-
 διν θανὸν στατιθῆκασί μιν,
 πάλαι ἀκρόντων, εἴ γε ἀκρό-
 σι. Τι. ἀκούσοι γὰρ, ὦ Δα-
 μι, ἀκούσοι, καὶ σὺ μάλιστα
 ποτὶ χρόνον ὑστέρων. Δά. καὶ
 ποτὶ ἄρ ἐκάνοι σχολῶν ἀ-
 γαλιῶν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα,
 ὡς φῆς, πρῶτα ἔχον-
 τόν, καὶ τὰ ἐν τῷ λόσμῳ ἄ-
 ψατα τῶ πᾶσι ὄντα, οἳ
 κρονόμοιοι; ὡς οὐδὲ σέ πο-
 ῦμι μὴ ἀνῶ, ὡρπιτοκῆς ἀεὶ,
 καὶ τῶν ἀπῶν, ἵνα μὴ βλα-
 σφημῆν καὶ αὐτὸς ἀναγκά-
 ζομαι παρὰ τὰ συγκείμενα.
 καὶ τοι ἔχῃ ὁρῶ λί τινα ἄρ ἄλ-
 λῶ ἐπίδαξιν τ' αὐτῶν πε-
 νοίας μάλα ἐξήρηκῆν ἐδύ-
 ναν, ἢ σὺ λακὸν λακῶς ἐπι-
 τήσαντον. ἀπὰ δὲ ἄλλοι ἄσιν
 ἀπ=

me exasperas, ὦ Timocles?
 Aut quemnam te esse dicam,
 qui deorum gratia magno
 aduersus me stomacho exa-
 cerbatus es, praesertim illis
 ipsis nequaquam indigne ista
 reuicibus? lam enim olim fe-
 audientes, nondum ulla re
 mala aut acerba me affece-
 runt: nescio tamen si ista au-
 diunt. TIM. Audiunt ista,
 ὦ Dami. audiunt: ceterum
 in aliud tempus grauibus
 supplicijs te excarnifican-
 dum reseruant. DA. Et
 quando illi de me cogitan-
 do tantum à rebus suis sibi
 sumcrent ocij, tot ac tantis,
 ut tu mihi perhibes, districti
 occupationibus, res quæ sunt
 per mundum innumeras dis-
 ponentes, adeò ut te quoque
 nondum ob tua nefanda
 periuria dignis supplicijs af-
 fecerint, neque non ob cate-
 ra nefaria flagitia, ne & mi-

hi necessitate coacto ad conuicia. & maledicentiam propter
 probra falsò obiecta confugiendum sit? Et me hercule non
 video quo certiore argumento suam testatam facere possint
 providentiam superi, quàm si te malum & nefarium ma-
 lis exemplis cunctiatum perderent. Atqui pro certo

ἄρ' ἀμύνεις ἡμῖν τὸν Ὀκεανόν
 τὸν ἴσως, μὴ ἄμαυονας Α-
 θιοπίνας. ἔθ' ἔθ' ἔθ' ἀδύσιν σου
 μεγαλῶς ἴσως παρ' αὐτὸς, ἐπι-
 δῶτα, καὶ ἀνπαγγέλιος ἐ-
 νιοτα. Τιμ. τί πῆς τοσαύ-
 τῶ ἀναίσχυνταρ ἄπομι, ὃ
 Δάμι; Δά. ἰκῆνο, ὃ Τιμό-
 κλητος, ὃ παλαιὰ ἐξ ἡ πόδων ἀ-
 κῆσά σου, ὅπως ἰστέδης οἶε.
 ὅσα πῆνοσῖν τὸς θεοὺς. Τι ἢ
 τάξίς με πρὸς τῶν γιγνομέ-
 νων ἐπὶ τὸν ὄλιος ἀἰ τῶ ἀν-
 τῶ ὀδῶν ἰδῶν, ἢ οὐκ ἐνὶ κατὰ
 ταῦτα, ἢ ὄραν πρὸς ὄμνη, καὶ
 φετὰ φετὰ, καὶ ἴσα γῆ-
 νῶμνα ἢ αὐτὰ ταῦτα οὐτως
 ἀμυχανος κατισουασμῆ-
 να, ὡς πρὸς ὅσα ἢ ἰνέδου
 καὶ ἰννοσῖν, καὶ βαδίσαν,
 καὶ τικταίνουσα, καὶ οὐκ ὀ-
 λομῆρ, καὶ τὰ κατὰ ταῦτα, πῆ-
 νοίος ἔργα εἶναι μοι δοκέ.

Δαλ.

rum vicissitudo, & plantæ ἐπὶ τῆρα succrescentes, & ani-
 mantia in dies singulos nascentia. Quod quæ eadem tanta in-
 dustria procreata sic olantur, sic moueantur, sic cogitent, sic
 incedant. Quod quæ ea sit ratio adificandi ac incidendi co-
 rra. Quæ omnia, aliâq; id genus innumera mihi clarissi-
 ma & certissima videntur esse diuinæ prouidentie indicia.

DA.

constat illos peregrè esse
 profectos, supra Oceanum
 fortasse v ad inculpato Aethi-
 opas. Solent enim cre-
 bro ad illos ire comesta-
 tum, & profectò nonnun-
 quam inuocati. TIMO.
 Quid ad tam impudentem
 & blasphemam contumes-
 liam tibi respondeam, ὃ
 Dami? DA. Nimirum il-
 lud quod iam olim audivi-
 simè audire desiderabam,
 nempe qua ratione persua-
 sus deos prouidere existi-
 mas. TIMO. Equidem
 φ ipso rerum quotidie acci-
 dentium ordine primùm ad
 hoc credendum inductus
 sum, nempe quòd sol sub
 inde diurni spacij cursu
 suum iter conficiat: ad eun-
 dem quoque modum luna
 perpetuo tenore eat ac re-
 deat. Tum alterna stella.

Δα. αὐτό σου τὸ ἰγνέμφορ,
 ὃ Τιμόκλες, σωμαπάσης οὐ-
 δέπω ἢ δῆλον, εἰ πενοία τὸ
 τῶν ἰκασον ἰπικηάται. ἀπ'
 ὅτι μὴ βιῶντά θει τὰ γιγνό-
 μφα. φάτω ἄρ κὼ αὐτὸς, οὐ-
 μιλῶ αὐτίκα πρὸς θεοῦ ἀνοχ-
 κη, κὼ ἰπὸ τιν' ὅ πεμυθείας
 αὐτὰ γιγνομαι ἐν ἢ ἢ ἀλ-
 λως ἀρξάμεθα, νῦν ὁμοίως κὼ
 κατὰ ταῦτα σωίσιπτα, σὺ δ'
 τάξιν αὐτῶν. ὀνομάσης πλὴ
 ἀνάγκη, εἴτα δηλαδὴ ἀγα-
 νακίσεις, εἴ τις βι μὴ ἀνο-
 λοθοίη, τὰ γιγνόμεφα μὴ, ὁ
 ποῖά θει, καταειδυμένη κὼ
 ἰπαινεῦντι, οἰομένη δὲ ἀπόδει-
 ξιν ταῦτα εἶναι τοῦ κὼ πε-
 νοία ἰσπῆ ἀπὸ αὐτῶν ἰ-
 κασον. ὡς κατὰ τὸν ἰωμῆ-
 κόρ; Τστὶ μὴ ἀπομόχθηρον,
 ἀπο δὲ μοι λέγει. Τι ἰγὰ μὴ
 ἐκ οἰμαι κὼ ἀπὸς ἐπὶ τῶτοις
 δέην ἀρδέξιας, ὅμως δ' ἴμ
 ἰρῶ, ἀπὸ κεναι ἄρ μοι. Ουμ-
 ρὸς βι δλοκῆ ἀει ὅ ποιητὶς
 ἢνι

ΜΟ. Equidem ego in ea sum sententia, ut putem aliam
 demonstrationem huic rei comprobanda, mihi non esse ad-
 ducendam: attamen ego te interrogabo, ceterum tu mihi re-
 sponde. Videtur tibi ψ Homerus fuisse poetarum præ-

DA. x Tu quidem, Timo-
 cles, questionem discerpis:
 neque enun clarum aut cer-
 tum est, num horum quod-
 que disponente providentia
 conficiatur. Ceterum quod
 hæc fiant, nec ipse negau-
 rim: non tamen ideo mox
 persuasus sum, ut credam i-
 sta necessariò ac quodam
 casu providentiæ fieri.
 Iam enim aliàs incepta sunt,
 ὅ nunc pari vicissitudine
 eademq; via constituuntur:
 tu verò harum rerum ordi-
 nem necessitatem vocas. De-
 inde videlicet indignaris si
 quis à sententia tua dissen-
 tit cum ea quæ fiant, enu-
 meres, ac laudibus efferas,
 existimans hisce demon-
 strasse etiam unum quodque
 illorum immutari posse pro-
 videntia. Itaque iuxta Co-
 micum hoc profectò quod
 adduxisti frivolum est. pro-
 inde aliud adducito. TI

γνέσθαι; Δά. καὶ μάλα. Τι
 οὐκ ἔν ἐκείνῳ ἐπέδωκ, πλὴν
 πρόνοιαν τῶν θεῶν ἰμφανί-
 ζοντι. Δά. ἀμ', ὃ θαυμάσι-
 σι, ποιητῶν μὴ ἀγαθῶν Ο-
 μίρων γνέσθαι πάντων ὅτι
 σωρομολοζύουσιν: μαρτυροῦ-
 σι ἀληθῶς περὶ τῶν τοιούτων,
 ἔσ' ἐκείνων, ἔτι ἀπὸ ποιητῶν
 οὐδ' ἄλλων. ἔτι γὰρ ἀληθείας μέγα
 λαγν αὐτοῖς οἶμαι, ἀπ' αὐτῶν ἴ-
 λην τὸς ἀνορθας, καὶ δὲ ἔ-
 το μίποισ τι καταδόσει, καὶ
 μύθοις καταχθῶσι. καὶ ὅπως, ἄ-
 παντα ἄλλ' ἢ τρωῶν μύθων
 ἔπρωτα, ἀτὰρ ἠδ' ὡς ἄν ἀνέ-
 σταμι, οἷς τισι μάλα ἐπέδωκ
 τῶν Ομήρων, ἄρα οἷς περὶ τοῦ
 Διὸς λέγει, ὡς ἐπέβλεπον
 σιωδῆσαι αὐτὸν ἢ θυγατρὸς,
 καὶ ὃ ἀδελφὸς, καὶ ἢ γυνή; καὶ
 ἔτι μὴ τὸν Βριάρεων ἢ Θέ-
 τισ ἐκάλουεν, ἐλπίσατε τὸ
 ζυγνόμενον, ἐπεὶ δ' ἔγωγε ἄρ' ἔ-
 μιν

Perlibenter verò ex te audirem, quibuscumque Homeri di-
 ctis maxime in hanc opinionem esses adductus. A Nunquid
 ἦς, quæ de Ioue memoriæ prodidit, quomodo illum in-
 sidiosè petitum vinculis constringi voluerint, & filia
 & frater, & uxor eius? Et nisi Thetis indignum facinus
 miserata, B Briareum Ioui in auxilium aduocasset, optimus ille

stantissimus? DAM. Et
 valde quidem. TIMO.
 Huic ergo ipsi ego fidem
 habui, deorum providen-
 tiam haud obscure asseren-
 ti. DAM. Atqui, ò ada-
 mirande, poëtam me hera-
 cule excellentem fuisse Ho-
 merum, omnes tibi haud dif-
 ficulter assentimus: porro
 autem, ω testem super hisce
 rebus fide dignum, aut hunc
 aut alium poëtam ullum esse
 se, id verò nullo modo con-
 cedimus. Neque enim ve-
 ritatis proferendæ curam
 illis fuisse constanter opi-
 nor, sed ut audientium ani-
 mos verborum lenocinijs at-
 que dulcedine demulce-
 rent. Quapropter & ver-
 siculos cantillant, & fabu-
 larum inuolucris perstre-
 punt, ac breuiter, super
 fumo machinantur omnia.

μῆρὸ βίαιος ὁ Ζεὺς, σιωπᾶς
 παοδαίς. ἀνδ' ὤν κή ἀφηνε
 μονόων ἢ Ἰτίδι πλὴν ἀνερ-
 γισίαν, ἕξαπατᾶ ἢ Ἀγαμέμ-
 νονα, ὄναρόν τινα ψωδῆ ἐπι-
 πύμας, ὡς ποιοὶ τ' Ἀχαιῶν
 ἀπρόνοισιν. ὄρασι δ' ἀδύατορ
 ἦδ' ἰὼ ἀντῶ, λιραυδὸρ ἐμβα-
 λούτι, καταφλέξει τὸρ Ἀγας-
 μέμνονα αὐτόρ, ἀνὸν τῶ ἀπα-
 τιῶνα εἶναι δοκᾶν. ἢ ἐκῆνα
 σι μάλινα εἰς πλὴν ἰσιμ ἐπε-
 σπάσθ' ἀκέουλα, ὡς Διομήδης
 μὲν ἔπρωσ πλὴν Ἀφροδίτῃν,
 εἶτα τὸρ Ἀρλῷ ἀντῶν, Ἀθλῶας
 πρᾶκιδάσσα. μὲν δ' ἀμικρόρ δ',
 ἀντῶσι συμπεσόντων οἱ θεοί, ἐκ
 μονομάχων ἀναμῆξ' ἀρῶντες
 τε κή θύλακα. κή Ἀθλῶα μὲν
 Ἀρλῷ καταγωνίσεται, ἄτι κή
 πειπονηκότα, οἶμα, ἐκ τῶ
 πρᾶματ' ὁ, παρὰ τῶ Διο-
 μέδους εἰλέφα. Ἀντῶ δ' ἀν-
 τίση σῶα ὁ ἰουδι ὁ Ερ-
 μῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμι-
 δός Ἐπιθῶνὰ ἕδοξεν, ὡς ἐκῆ-
 νη

ille Iupiter nobis constrictus
 atq; discerptus fuisse. Pro
 quibus memor dati à The-
 tide beneficij, ludit Aga-
 memnonem somnio quos-
 dam fallaci immisso, in hoc,
 ut multi ex Achivis hosti-
 li manu perempti occumberent.
 Vide verò quàm non
 facile ὁ promptium Ioui
 fuerit, fulminis extorti in-
 cendio inflammare Aga-
 memnonem, nisi miseris mo-
 dis illum decepisset. Aut
 illa fortasse omnium maxi-
 mè tibi audienti fidem fe-
 cerunt, quemadmodum ἸΔιο-
 medes Veneris manum vul-
 nere violauerit, atque etiam
 Martem ipsum Mineræ
 impulsu. Aliquanto verò
 post ipsi cœlites furore cola-
 lapsi, singulari inter sese
 certamine mixtum masculi
 ὁ femina præliati sunt.
 Ac Mineræ quidem Mara-
 tem superatum prosternit,

quippe quem tardatum ac fessum, vulnere opinor, quod paulò antiè à Diomede acceperat, adorta sit.
 Contra Latonam steterat Cyllenia proles.
 Aut fortè ea quæ super Diana nugatus est, probabiliter tibi
 FFf s dicta

ἢ μὲν μοιρῶν ἢ ἀνάγκης
 οὐ ληθεῖσθαι ἐστίν· ἵστανται
 ἔπι τῷ Οἴῳ, καὶ οὐδὲ τὸτο,
 οἷον τινα ἴκτερον, ἢ ἀνυπό-
 κλητον τῶν ἀνελῶν, ἢ παρὰ τῶν
 ἐπιτῶν χάριαν αὐτῶν; ἀρα ὅτι
 τὰ τοιαῦτα λέγονται Οἴῳ· ὅτι
 ἴππεται; Ζεὺς βάρβαρον, ἰδίνον,
 ὁ θεοὶ, ἀνθρώποι τὸ πᾶν· ὅτι
 ἴππευον τὸν Δάμιον· ὁ δὲ
 ἴμπερ· ἀπρημῶν ἴον.
 ἴδεν γοῦν, καὶ ἴππεται,
 καὶ ἴδεν ὅτι ἀπρημῶν
 τῶν ἀσπίδα, καὶ ἴδεν πρὸς
 Βίλεια οἱ παρὰ τῶν ἀπρη-
 σιτα. Τι. οὐδὲ Βενεπίδης
 ἀρα ἴδεν ἀναβίβασαμι-
 τῶν τῶν θεῶν ἐπιτῶν οὐλοῦν,
 δαυνοῦν σάβουτας μὲν τοὺς
 χριστῶν τῶν ἴππων, τὸς πο-
 νηροῦς δὲ, καὶ τῶν ἀσπίδων
 κατὰ σι ἐπιτῶν; Δά.
 ἀν, ὅτι ἴππεται φησὶ
 φων Τιμόκλεις, ἢ τὰτα ποι-
 οῦντο οἱ τραγῶδοι πρὸς ἄλλοι
 οἱ

dicta visa sunt, quemadmo-
 dum ipsa nimium querula
 indignanter & malignè tu-
 lerit, quòd sola ad epulas cò-
 uiuales ab Oeneo vocata
 non fuerat: ac propterea ap-
 prum inusitatæ magnitudi-
 nis ac roboris inauditi in re-
 gionem illius immisit. Nun-
 quid ergo talis legentem te
 persuasit Homerus? IV. P.
 Papa: quanta turba ac-
 clamatio, ὁ superi, consecu-
 ta est Damm collaudantur,
 noster verò, hesitanti &
 perplexo, similis esse vide-
 tur. Proinde animo meticu-
 loso turbatus subiregadat,
 Δ ac planè c'ypeum se abie-
 cturum, haud obscure præ-
 se fert. Et iam quidem circū-
 cumfert oculos, ubinam
 turba elapsus aufugiat. TI-
 MO. Proinde neque B Eua-
 ripides qui quam sani tibi
 dicere videtur, quoties in
 cœnam introductis dijs per-
 spicue indicat illorū auxilio

bonos ex heroibus seruavi improbos autem propter impietas-
 tem crudeliter perdit. DA. Z Atqui Timocles philosophorū
 generosissime: si hæc facientes poète Tragicæ te persuas-
 runt,

οἱ σε, ἀνάκη δυοῖν θάττον, ἢ
 ἦδ' ἢ Πόλον ἢ Λεσθόθυμον, ἢ
 Σάτυρον, ἢ γὰρ αὖ σε θεὸς ἔ
 ναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα ἢ θε-
 ῶν αὐτῶ, ἢ τὸς ἐμβάτας, καὶ
 τὸς ποδῶρας, χιτῶνας ἢ χλα-
 μιδας, ἢ θειδας, καὶ πωγα-
 σπρίδα καὶ σωματία ἢ τὰ κ' ἢ
 οἱς ἐκείνοι σιμνωῦσαι τῶν
 τραγῳδίαρ' ὅπερ καὶ γλοιο-
 τὰ τῶν οἶμα, ἐπὶ ἑαυτῶν
 τῶν ὀπόταν ὁ Εὐεπίδης, μυ-
 θῶν ἐπαύσης τῆς χέρας, τῶν
 δραμάτων τὰ δοκῶντα οἱ λέ-
 γη, ἀλλοσι αὐτῶ ποτε παρρη-
 σιασμοῦ. Ὁρᾶς τὸν ὑψῶ,
 τὸν δ' ἀπαρον αὐτῶρα, καὶ
 γλῶ πείεις ἔχουθ' ὑγρᾶς ἐν
 ἀγκυλῆς, τοῦτορ ἰδίμῃ
 Ζῆῶ, τὸ δ' ἢ γὰρ θεῶν. καὶ πᾶ-
 λῶ Ζεὺς, οἷς ὄτρῳ ὁ Ζεὺς, οὐ
 γὰρ οἶδα, πηλὴ λόγῳ ἀλλῶν, ἢ
 τὰ τοιαῦτα. Τι. ἐκῶν ἄσαν-
 τῶν ἀνθρώποι, ἢ τὰ ἔθνη ἐξυ-
 πάτωται, θεοὺς νομίζουσιν,
 καὶ πανηγυρίζουσιν. Δά. ἔν-
 γε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι μὲ ἐπέμνη
 &

runt, necessum est alterum
 ex his duobus consequi, ut
 aut Polum, & Aristode-
 mum, & Satyrum deos esse
 existimes, aut deorum per-
 sonas esse hæc ipsa, nempe
 calceos ac tunicas, ac pedes
 usque porrectas, & chlamy-
 des, & chirothecas, & ven-
 triculos, & corpuscula Hæ-
 liæque id genus innumera,
 quibus illi tragœdiam ex-
 ornare solent: quod ego
 absurdissimum esse arbi-
 trov. alioqui per se quoties
 nulla necessitate urgente
 suam in fabulis opinionem
 explicat. Audiui sine vna
 quam & hæc prolata ab il-
 lo liberè. & Vides supra
 num simul & immensum æ-
 thera. Terram humidis cir-
 ca tenentem in brachijs? Il-
 lum Iouem arbitrare, necnō
 hanc deam. Et rursus: Qui-
 cunque Iupiter deus sit, ne-
 scio, nisi quod Iouem sermo-
 ne vulgi audiuerim. TIM.

Proinde omnes homines & gentes turpiter decipiuntur
 deos esse existimantes, eorumque dies festos magna religione
 celebrantes. DA. Euge, o Timocles, quoniam in memo-
 riam

Ἐστὼν κατὰ τὴν νομισμῶν.
 νων. ἀφ' ὧν μάλα σαυδοιοι
 τῆς ἀρ. ὡς γὰρ οὐδὲν βίβασιν ὁ
 περὶ τῶν λόγων ὡς ἔχασ.
 πομπὴν ἢ παραχρῆ, καὶ ἀλλο
 ποιῶν νομισμοῖ. Συμβαίνει μὲν
 Ακινάκη θύοντος, καὶ Ἐρᾶ.
 καὶ Ζαμόλξιδι, δραπέτην ἀν-
 θρώπων, ἐκ Σάμου ὡς αὐτὸς ἦ.
 κούτι· Φρυγῆς δὲ Μελύχ, καὶ
 Αἰθιοπῶν Ημίρα, καὶ Κυπρί-
 οισι Φάλητι, καὶ Ἀσσυρίοισι Πι-
 ερσῆ, καὶ Πέρσαι περὶ, καὶ
 Αἰθιοπῶν ἕδρατι. καὶ Ἰσὶ μὲν
 ἀπασιν κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις
 τὸ ὄνομα ἰδία δὲ, Μιμφο-
 τῆς μὲν ὁ βοῦς θεὸς, Πηλον-
 σιῶντος δὲ κροκόδειλον, καὶ ἀν-
 δροῖς ἰδίας ἢ κροκόδειλον, καὶ
 ἀλλοῖς κοινὸν ἔσθλ. ἢ ἄλλο.
 ἔσθλ. ἢ πύθην. καὶ ἔτι κα-
 τὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ διεξίδος
 ἔσθλ. θεὸς, τοῖς δὲ κατ' ἀντι-
 πέραις οἰκίστην, ἄλλο ἢ ἀν-
 δροῖς λεφαλῆς ἢ κροκόδειλον, ἢ ἀν-
 δροῖς ποσειδῶν λεφαλῆς, ἢ τρι-
 βλιον. ταῦτα πῶς οὐ γίγασ
 ἔσθλ.

riam mihi reuocāsti genium
 opinionem quam de dijs ob-
 tinent. Ab illa verò maxime
 licet intelligere, quàm κ. ni-
 hil firmum & stabile in se
 habeat quæ de dijs fertur o-
 ratio. Multa enim est & con-
 turbata opinionum confusio,
 ac planè alij alia opinan-
 tur. Siquidem Scythæ Acti-
 naci sacrificant, Thracæ
 Zamolxidi homini fugiti-
 uo, quæ ex Samo ad eos dele-
 tum esse constat Phrygæ au-
 tem Lunæ, Aethiopes diei,
 Cyllenij Phaleti, columbæ
 Assyrj, Persæ igni, Aegy-
 ptij aquæ ac omnibus qui-
 dem Aegyptijs aqua pro deo
 communiter colitur. Cete-
 rum priuatim Memphitis
 quidem bos deus est, Ἄ Pelu-
 siotis verò cepe. Iam alijs
 eiconia aut crocodilus, alijs
 cynocephalus, aut feles, aut
 simia. Præterea vicatim
 his quidem dexter humerus
 deus est, cæteris verò ere-
 gionè habitantibus sinister.

Item alijs dimidia pars capitis,
 alijs poculum Samium,
 aut catinus. Nōne hæc tibi videntur risu prosequenda
 esse.

ὄν, ὡ λαλῆ Τιμόκλες; Μῶ.
 ἐκ ἰλιγγου, ὡ θεοί, ταῦτα πάν-
 τα ἔξαρ ἐς τέρφανεις, καὶ
 ἀκείβως ἐξισταθήσονται;
 Ζεὺς, ἰλιγγου, ὡ Μῶμε, καὶ ἰω-
 τίμας ὀρθῶς. καὶ ἰζωγυ παρὰ-
 ἄμα ἰπανορθῶσθαι αὐτὰ,
 λῶ ἰδὲ ἰν ποσὶ λιυδωορ ὄξ-
 φυγῶν. Τι. ἀπ' ὡ θεοῖς ἐ-
 λθρὶ οὐ, ζεὺς χησιμὸς, καὶ
 πῶσγορῶσας τῶν ἰβρωμῶν,
 σὺ ἰζωγυ ἀν ἰποῖς, ἢ θεῶν
 καὶ ἰ πῶνοῖας ἰ ἐκάνωρ; Δα.
 σὺ πῶγυ, ὡ ἄεσε, πῶρ ἰ τῶν
 χησιμῶν, ἰ κῶ ἰρέβρωμαί σε,
 τί ἰ αὐτῶν μάξιμ μεμνή-
 σθαι ἄξιοῖς; ἀπ' ἐκάνω, ὄν ὡ
 Λυδῶ ὁ Πυθὶ ἰ χησιμ; ὄς
 ἀκείβως ἀμφύκην λῶ, καὶ δι-
 πρόσωπ ἰ, οἷοί ἐσὶ ἰ βρωμῶν
 ἰνοῖοι, διπλοῖ, καὶ ἀποστέρωσθ
 ὄμοιοι, καὶ πῶσ ὀπότερορ ἀν
 αὐτῶν μέρ ἰ πῶσραφήση, ἢ
 τί μακρορ, ὁ Κροῖσ ἰ σῶβῶς.
 ἰ ἄλω, πῶ αὐτ' ἀρχλῶ, ἢ πῶ
 Κύρσ κατανῶσαι; καὶ τοῖ ἐκ
 ὄλιζωρ ταλάντων ὁ Σαρδῶ-
 νὸς ἐκάν ἰ ὄλιθρ ἰ, τὸ
 ἀμω-

Cræsus traicte Hale, suū ipsius, an Cyri imperium subuer-
 surus est? Attamen non paucis talentis Sardanū illud exitiū
 vocem

esse ô bone Timocles? MO.
 Nōnne prædicebam, ô dij, i-
 sta omnia ventura in pro-
 patulum, ac fore ut exactè
 indignarentur? IVP. Dixi-
 sti, ô Mome, et nos rectè ob-
 iurgasti. Ego verò his o-
 mnibus diligenter emenda-
 tis, mederi conabor præsen-
 ti cuitato periculo. TIMO.
 M Atqui tu, ô deorum ho-
 stis acerrime, oracula et re-
 rum futurarum prædictio-
 nes, cuius opus esse dices?
 nōnne deorum, eorundemq;
 providentiæ? DA. Tace
 verò de oraculis, virorum o-
 ptime, alioqui ex te quæram,
 cuius rei gratia illorum po-
 tissimū mentionem fece-
 ris. N Nunquid illius gra-
 tia, quòd Pythius Lydo re-
 spondit? Quàm verò cal-
 lidè sermone usus est ancis-
 piti: cuiusmodi sunt quæ-
 dam Mercuriales imagina-
 culæ duplices, et utrinq; si-
 miles, ad quamcunq; illarum
 partem te verteris. An potiùs

ἀμειλιξίον τὸ ἐπιπρία
 ζ. Μῶ. αὐτὰ πο, ὧ θεοί, ἀνὴρ
 διεξέρχεται κίτων, ἀγὰρ ἰδι-
 διαν μάλισα. πῶ νῦν ὀλι-
 πὸς ἡμῖν λειπρόδός; ἀπλὸς
 γησοῦ αὐτῷ κατελθῶν πῆς
 ταῦτα Ζεύς. ὅν ἡμῶς ἐπισφάτ-
 τας, ὧ Μῶμι, δὲ ἐν κερῶ νῦν
 ἐπιτιμῶν. Τι. ὄρα οἷα ποι-
 εῖς, ὧ ἀπιτιεῖ. Δάμι, μονο-
 νοξί τὰ ἴδη αὐτὰ τῶν θεῶν
 ἀναπείρας τῶ λόγῳ, καὶ βω-
 μὸς αὐτῶν. Δάδ. ὁ πωδρας
 ἐργαζέως βωμὸς, ὧ Τιμόδ-
 κλεις. τί γὰρ ἢ δεινὸν ἐπ' αὐ-
 τῶν γίνετα, ἢ θυμιαμάτων
 ἢ θυμιατῶν μιστοῖσιν; τὸς δὲ
 ἐν ταύροις ἢ Ἀρτέμιδος ἢ Ἑ-
 ως ἀρ' ἐπέδον ἐν βάθρων ἰσ-
 ἐφαλλῶ ἀναπρασμοῦς, ἐφ'
 ὧν ταῦτα ἢ πρὸς τῶ ἀω-
 χομῶν ἐχρασι. Ζεύς. τοτὶ πῶ-
 θεν ἡμῖν τὸ ἀμαχον κακὸν ἐ-
 πηχέῖ ὡς δαμόνων ὁ δεινὸς ἀ-
 νὴρ φάσται, ἀπ' ἰξ ἀμειλιξί-
 ος.

παρ.

vocē hanc ambiguam me-
 catum est. MO. Hæc i-
 psa, ὁ superi, vir iste comme-
 morat, quæ omnium maxi-
 mē perimui. Vbi nunc no-
 ster est festiuius ille Citha-
 rædus? Quæ profectum tuam
 existimationem ipse tueris,
 obiecta refellendo? IVP.
 Tu quidem nos mactas, ὁ
 Mome, nequaquam in tem-
 pore nunc obiurgationibus
 increpans. TIMO. Vis
 de qualia faciās, ὁ scelerate
 Dami, qui propemodum is-
 psa quoque deorum simulacra
 vna cum aris non verca-
 rit subuertere. DA. Haud
 omnes aras subuerti cupio,
 ὁ bone Timocles. Quid
 enim mali adferunt, si thy-
 mianatum odore & fra-
 grantia plenæ sint? Cate-
 rum. ὁ Dianæ arās quæ in
 Tauris substructæ feruntur,
 non illibenter funditus euer-
 fas viderem, super quas ipsa

virgo conuiuium magna alacritate agitare solet. IVPIT.
 Vnde verò nobis hoc insuperabile malum obijcitur? Quam
 nulli deorum parcit hic vir, nullius numen reueritus, sed
 Π tanquam ex plausiro magna libertate omnes carpit ac la-
 ccerat;

παρρησιαίεται, καὶ μάρτυρα
 ξείνης, ὅς' αἴτι' ὡς ἢ οὐκί.
 Μῶ. ἢ μὴ δὲ οὐκίς ἄρ, ὦ Ζεῦ.
 τίς ἀναίτιος ὑποίς ἐρ' ἡμῖν.
 καὶ σοῦ ταχα κείων ὁ ἄν-
 θρωπ' ἄψεται καὶ τῶν κο-
 ρυφαίων τινός. Τι δὲ βρον-
 τῶντ' αὐτῷ τῷ Διὸς ἀκείεις,
 ὦ θεόμαχε Δαμῖ; Δα. καὶ
 πῶς δ' ἔμελλε βροντῆς ἀνεῖν,
 ὦ Τιμόκλες; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ
 βροντῶν δεῖ, σὺ ἄρ' ἄμει-
 νον εἰδέης, ἐκἄθ' ἡ ποθ' ἔν
 περὶ τῶν θεῶν ἀειγμῆ'.
 εἰπά οἱ γὰρ ἐν Κρήτης ἡκούσθ,
 ἄλλα ἡμῖν διηγοῖσθαι, τὴν
 φόν' τινὰ κείθι δέκνυσθαι,
 καὶ σήλιω ἐπίσθαια, διηγοῦ.
 Ἐρ' ὡς οὐκίτι βροντῆσθ-
 ἔν ἄρ' ὁ Ζεὺς, τὴνθεὸς πα-
 λαι. Μῶ. τὸτ' ἐγὼ πῶ πολεῖ
 δὲ ἡπίσθαιω ἐρῶντὰ τὸν ἄν-
 θρωπον. τίδ' ἔρ' ὦ Ζεῦ, ὡχίᾳ
 κας ἡμῖν, καὶ συγκροτῆς τὸς
 ὁ δόλντας ἐπὶ τῷ πρόμῳ; θαρ-
 βῆν καὶ, καὶ τῶν τοιοῦτων
 ἀνθρώ-

cerat, nulloque discrimine
 in vniuersos debachantur,
 iniuxta fontes atque innocen-
 tes? MO. Atquis perpaus-
 cos inter nos reperies, ὁ Ju-
 piter, à culpa immunes. Sta-
 tim verò progressus homo
 vnum ex optimatibus inua-
 surus est. TIMO. P Ne-
 que Iouem ipsum audis, ὁ
 deorum impugnator, ciens-
 tem tonitrua? DA. Et
 Σ quonam pacto, ὁ Τυμο-
 κλες, non audirem tonitrua?
 Ceterum num cires tonitrua
 sit Iupiter, ipse melius calles
 qui in deorum immortalium
 concilio quondam conuer-
 sans; inde huc delatus es.
 Quamquam illi qui huc ex
 Creta frequenter commeāt,
 longè alia nobis atque tu cō-
 memorare solent; sepulchriῶ
 quoddam illic ostendi, iu-
 xtaq; positam columnam in-
 dicantem non ampliùs Io-
 uem tonare, sed iam olim fa-
 to functū esse. MO. Enim

uerò hoc iam multò ante non ignorabam hominem dicturū.
 Quid ergo, Iupiter, ita albescēs expalluisti, ac dentes præ tre-
 more concuisti? Bonum habere animum conuenit, ac tales
 hominē

ἀνθραπίσκων καταφρονῶν.
 Ζῶς. τί λέγεις, ὦ Μῶμι, καταφρονῶν; ἄχ' ὁράς ὅλοι ἀκούσι, καὶ ὡς συμπεπασμένοι εἰσὶν ὁδῆ καθ' ἡμῶν καὶ ἀπὰρ αὐτῶν, ἀναδησάμενοι τῶν ἄτων, ὁ Δάμις; Μῶ. ἀλλὰ οὐ, ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θεῶν δόξαι, σαρπῶν χρυσῶν καθῆς, ἅπαντας αὐτῶν Ἀντὴ λευγαλῆ ἱερῶν, αὐτῆ τι θαλάσσει. ΤΙ. εἴπ' μοι, ὦ κατάρτα, πῶς ἔπεισας ἡδὴ ποτις; Δαδ. καὶ πομάκισ, ὦ Τιμόκλεις. ΤΙ. οὐδ' ἔπεισ' ἔπεισ' ὅτι τὸ ἀντιμῶν ἐμπύλων τῆ ὁδῶν, καὶ ἐμπύλων τὰ ἀκρωτία, ἢ οἱ ἐρεῖπον τὸν ἐκνύβρινα δ' εἰς τις ἱερῶν, καὶ ἔσωσε τὰ νῆα; Δαδ. καὶ μάλα. ΤΙ. εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἀνέπλεται μὴ ἐκνύβρινα, τὸ δ' ὁδῶν ἐκνύβρινα, ἀνυβρίνην οἶα, καὶ ἀνυβρίνην οἶα, καὶ ἀνυβρίνην οἶα; Δαδ. ἴδ' ἔτι σωρῶς ταῦτα, ὁ Τιμόκλεις, καὶ ἰσχυ-

homunciones magna mente contemnere. IVPIT. Quid ais, ὦ Mome, contemnere? Nonne vides, quanta hominum frequentia, ista differentem audiat, tum quemadmodum iam persuasista de nobis confianter credat, iamq; illos sententiae suae disidentes T abducit Damis ab aure reuincit? MO. At, tu Iupiter, quando lubitum est, aurea ex alto demissa catena, omnes illos vnà cum terra & Oceano haud difficulter sursum trahere poteris. TI. MO. Y Dic mihi, hominum sceleratissime, nunquamne nauigasti? DA. Ac sepe numerò, ὦ Timocles. TI. MO. Proinde nonne ferebat id temporis vos ventum illapsus in carbasum, ac puppim propulit, aut remigantes: ceterum vnus supernè asisifēs gubernaculo, nauim regendo seruauit? DA.

Maximè. TIM. Deinde nauis nullo modo, nisi gubernaretur, posset progredi: tu verò vniuersum hoc omne cura gubernatoris & ducis operam temerè sursum ac deorsum

ferri

ἰσχυρῶς ὡ παραλάγματι.
 ἀπ', ὃ θιοφιλῆσαι Τιμό-
 κλες, τὸν μὲν λυβερνύτωι.
 κἄνον ἔδιδον ἄν, ἀὰ τὰ συμ-
 φέροντα ἰσχυρῶτα, καὶ πᾶ-
 ρ' αἰρῶ παρασκευασθῆναι
 καὶ πρὸς ἄλλοις τοῖς ναύ-
 ταις, ἀνυσίτελις δέ, οὐδ' ἄ-
 λογομ' ἐδύτι ἔχων ἢ ναῦς, ὃ
 μὴ χρῆσθαι ἴσως αὐτοῖς. ὃ δὲ
 σὸς οὐτ' ἔλθῃς, ὅμ τῆ
 μεγάλης ταύτης νηὶ ἰφιστάσαι
 ἀξιοῖς, καὶ οἱ σιωναῦται αὐ-
 τῷ, ὃ δὲν ὄλογος, ὃ δὲ λατὰ
 πῶ ἀξίαν στατάσσω. ἀπ'
 ὃ μὲν πρότον, ἂ τυχοί, εἰς
 πῶ πρῶτον ἀπρίεταται, οἱ
 πόδον δὲ ἰς πῶ πρῶτον ἀμ-
 φότεροι. καὶ χρῆσθαι μὲν αὐ-
 ἀγκυραῖν ἰνίστοι, ὃ χλωσικ' ὅ
 δὲ μοι δόλοῦς. καὶ τὰ μὲν ὕ-
 φανα λατὰ γραφα, τὰ δὲ ἔ-
 ξανα τ' νεδὸς, ἀμορφά. καὶ αὐ-
 τῶν τ' τῶν ναυτῶν ἴσως ἄν τ'
 μὲν ἀργὸν καὶ ἀτιχνομ, καὶ
 ἄλλοι

ferri existimas? DA. φ. Eu-
 ge significanter ista Timoc-
 eles atque firmiter exem-
 plo corroboras. Sedenim, ὁ
 deorum amantissime, gu-
 bernatorem illum quidem
 vidisti nunquam non ea
 quæ ex usu sunt navigan-
 tium, considerantem ani-
 mo, ac ante tempus neces-
 saria adornantem, neque
 non nautis quæ factu sunt
 conducibilia, imperantem.
 tota verò navis nihil habet
 inutile, aut temerè impor-
 tatum, quod illorum alicui
 necessitati non sit addi-
 ctum. Caterùm tuus il-
 le gubernator, cui tu man-
 gnæ illius navis regendæ cu-
 ram auribuis, & eius con-
 nauta nihil cum ratione,
 nihil ex dignitate ordinant
 aut instituunt: sed si fuerit
 rudens ad puppim usq; pro-
 tenditur, utrique verò pedes
 ad proram. Ipsæ autè ancho-

re nonnunquam sunt aureæ, cætera pars plumbea. Quinet-
 iam inferiora navis colore variegata sunt, porrò superiora
 inuenusta atque informia. Præterea ipsis ex nautis cernere est
 hunc quidem inertem, & ab omni arte nautica alienum,

ἄδελμον πρὸς τὰ ἔργα, δι-
 μοιεύτω ἢ πριμοιεύτω, τὸν δὲ
 καταπολυμύθησά τι ἄουρον,
 καὶ ἐπὶ τῶν λιραδῶν ἀναπνεύ-
 σασαι ῥαδιον, καὶ ἀδότη-
 τῶν χησίμων ἕκασα, μόνον
 τοῦτον ἀντὶ τῶν περὶ σταμί-
 νων. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐ-
 πιβάταις, μασιγίαν μὲν τι-
 ναὶν περιθήει παρὰ τὸν λο-
 βνήντων καθύμνον, καὶ θιν-
 ραπώμνον, καὶ ἄλλον λι-
 ναδιον, ἢ παπαλοῖαν ἢ ἰσό-
 συλον ἠπειριμύμνον, καὶ τὰ
 ἄκρα τῆς νιῶς καταλυφότη-
 χαίειντας δὲ πολλούς, ἐν μν-
 χῶ τῷ σπάρῳ στροχαρμύ-
 νους, καὶ ἔκ τῶν πρὸς ἀλή-
 θειαν χερῶν πατομύους.
 ἐννόσον γοῦν, ὅπως Σω-
 κράτης μὲν καὶ Ἀριστοτέλης
 ἔπλωσε, καὶ Φωτίων, οὐδέ
 τὰ ἄλλα ἀεὶ ἐχοντῶν,
 οὐδέ

& ad labores obeundos me-
 ticulosum, dimidia aut ter-
 tia parte drachmæ dignum.
 At verò eum qui ad urinan-
 dum sit impiger, & ad ex-
 currendum ad antennas vs-
 que apposuius, quicq; ad gu-
 bernandum vilia omnia ad-
 vnoquem calleat, hunc ex-
 hauriendæ tantum sentine
 destinatum esse videmus.
 Eadem quoque rerum facies
 circa eos est, qui à remgan-
 do immunes sunt, ubi ver-
 bero quispiam cæteris hono-
 re & præsentia prælatum
 iuxta gubernatorem sedere
 atque coli conspiciunt. Non
 alius quispiam cinædus spur-
 cissimus, aut impiatus patri-
 cidio, aut cõtaminatus sacri-
 legijs, præ alijs habitis hono-
 ribus veneratur, & navis
 summa apprehendit fasti-
 gia.

Porro autem non pauci spectatæ cum gratiæ tum pro-
 bitatis viri in secessu carinæ in angustum locum coacti ab
 improbiorebus, & quantum ad veritatem & re etiam viuen-
 di rationem atinet, deterioribus, indignis modis calcantur
 pedibus. X Considera verò apud animum tuum, quem
 admodum Socrates & Aristides & Phocion navigarint,
 qui ne vicium quidem necessario pro sufficienti copia instru-
 eli sua

ὅδ' ἄρ' ἔτι ναιτὸς πόδας δὲ
 νάυαροι, ἐπὶ ζυμῶν τῶν
 σαυιδῶν, παρὰ τὸν ἄν-
 κορ, ἐπ' ὅλοις δ' ἀγαθοῖς Καλ-
 λίας καὶ Μιδίας καὶ Σαρ-
 δανάπαλ' ἔντυφῶντόν,
 καὶ τῶν ἡμέρ' αὐτοῦ κατα-
 πλουτίς. τοιαῦτα ἐπ' ἡνυῖ
 θυ γίγνεται, ὃ βεβόηται Τι-
 μόκλες, ἡ δὲ τῶ ἀναναγία
 μολαί. ἢ δὲ τις λιδοβρύτης
 ἐφιστὸς ἑώρα, καὶ διέτασεν
 ἄλασπ, πρῶτον μὲν οὐκ ἄρ' ἔ-
 ζύοισεν, οἱ τινὸς οἱ χερσὶ,
 καὶ οἱ τινὸς οἱ παῦλοι τῶν
 ἑμπλοῶντων. ἑκατάκασα
 κατὰ πλὴν ἀξίαν τὰ πλοῦ-
 κόντα ἀπογράψεν ἄρ, ἡρώων
 τε πλὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνο-
 δι παρ' αὐτῶν ἄνω, πλὴν κἄν
 τῶ δὲ τοῖς χέρσοι καὶ σοσὶς
 τὸς ἑσπρ, οὐδ' ἀμείνω καὶ συμ-
 βέλος ἐποίησεν ἄρ. ἢ τ' νου-
 τῶν ὃ μὲν πρόθυμ' ἢ πρῶ-
 τῶς ἐπιμελητὴς ἀπὲρ δὲ ἔλατ'
 ἄρ,

si fuerint, neque pedes in
 nudas tabulas per senti-
 nam potuerunt extendere.
 Contrà quanta in omnium
 rerum ubertate & afflus-
 entia Callias atque Midias
 & Sardanapalus mol-
 lier & luxuriosè vixe-
 rint super omnes homines
 aduersus illos expuentes. E-
 iusmodi verò in tua nauis
 contingunt, ὃ sapientissi-
 me Timocles, propter quod
 etiam infinita fiunt naufragia.
 Atenim si gubernator
 quispiam assistens vi-
 deret, ac ordine singula
 facienda imperaret, pri-
 mum quidem nequaquam
 ignoraret, qui boni, qui
 item mali essent ex nauis
 gantium numero. Deinde
 cuique pro sua dignitate
 conuenientem provinciam
 obeundam traderet, & lo-
 cum melioribus in supe-
 riore parte nauis apud se

obtinendum deligeret, infra verò deteriores prioribus.
 Præterea præstantiores quoque in consilium socios sibi ad-
 iungeret: cum ex nauis, quo quisque foret cum manu tum
 mente promptior, illi quidem proreæ regendæ curam dele-

ἄρ, ἢ λίσσε ἀρχῶν, ἢ πάντως
 πῶ τῶν ἀκρω. ὁ δὲ κνηρὸς,
 καὶ ῥάθυμ. ἢ ἰσχυρὸν ἄρ ἢ
 λαοδωλοῦ πηγάκις τῆς ἡμί-
 ρας, τὴν λαοδωλοῦ. ὡς ἴσ, ὁ
 θαυμάσιος, τὸ τῆς βιῶς τῶ
 παράδειγμα λαοδωλοῦ πη-
 γῆ ἀρχῶν, λαοῦ τῆς κνηρ-
 νίτης ἰατρικῆς. Μῶ. ταυτὶ
 μὲν ἢ δὴ λατὰ ῥῶν πηχῶν
 τῶ Δαμίδου, καὶ πηχῶν
 ἰσχυρῶν τῶν φέρται. Ζῶς.
 ὁ ρῶς, ὁ Μῶν, ἀκρω. ὁ δὲ
 ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἰσ-
 νοῦν, ἀλλὰ τὰ λοιπὰ ταῦτα,
 καὶ λατὴ κνηρῶν, ἀλλὰ ἰσχυ-
 ροῖς ἀντιρρήσιμα πάντα ἰ-
 παντῶν. Τι. οὐκ ἔρ ἰσχυρῶν
 τῶς τὸ παράδειγμα ἰσχυρῶν
 ἴσχυρῶν ἰσχυρῶν εἶναι. ἀ-
 κρω δὲ τὴν ἰσχυρῶν, ἀγ-
 κρω καὶ τὴν ἰσχυρῶν, ἀγ-
 κρω ἀκρω. Ζῶς. τί ποτε
 ἄρα καὶ ἰσχυρῶν. Τι. ἰσχυρῶν, ἢ ἀκ-
 ρω ταῦτα συλλογισμοῦ,
 καὶ

garet, & huic laterum tuen-
 dorum officium daret: por-
 rō autem alteri in omnes im-
 perium credidisset. Ceter-
 rum ignavi segnitie per-
 diem quinque casi in vin-
 culis emendarentur fusti-
 bus. Quare, ὁ admirande,
 periculum est ne exemplum
 quod de naui adduxisti, sub-
 uersum sit, quippe quodd gu-
 bernatorem malum & im-
 perium nactum sit. Mo.
 aa Hæc quidem ex voto ac
 iuxta fluxum succedunt
 Damidi, & iam plenis ve-
 lis fertur ad victoriam. IV.
 P I T. Rectè putas, ὁ Mo-
 me. Etenim nihil firmi Ti-
 moeles excogitat, sed com-
 munia illa, & protrita, &
 quotidiana, quæ nullo ne-
 gocio refelluntur, alia alijs
 agglomerando ingerit. TI-
 MO. Proinde quando e-
 xemplum de naui produ-
 ctum, parum firmum & ve-

hemens tibi visum est: ^{bb} audi iam nunc sacram (quod
 aiunt) anchoram, & quam nulla machina perrup-
 tus est. IVPIT. Quidnam diciturus est? TIMO.
^{cc} Haud dubiè enim cognosces num ista syllogismis pros-
 babilibus

καὶ ἄρα αὐτὰ δωάτορ ἑπι
 ευρέσα. εἰ γὰρ ἀοὶ βωμοί, ἀ-
 οὶ καὶ θεοὶ ἀλλὰ μὴ ἀεὶ βω-
 μοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοὶ. τί
 πῶς ταῦτα φῆς; Δω. ἤν
 πρότερον γυλάσω ἐς ἑόρον,
 ἀγκυρῶμά ἑστι. Τι. ἀπ' ἰοι-
 κας εἰδὲ παύσει γυλῶν ἔ-
 πὶ δὲ ὄμας, ὅπῃ ἑὶ γυλάσιμον
 ἔδοξε τὸ ἀρημύσον εἶναι Δά.
 ὅτι οὐκ ἀδάνη, ἀπ' λεπτῆς
 ἑρόκας ἔξαψαμύθη σὲ πλὴν
 ἀγκυραν, καὶ ταῦτα, ἰδὲν οὐ.
 Δω. τὸ γὰρ εἶν' ἑὶς, ὅ βωμὸς
 εἶναι σωλήσας, ἰσχυρὸν οἷα
 ποιήσεται ἀπ' αὐτῶν τ' ὄρμον
 ὡς ἐπὶ μὴ δὲ ἀπο τὸ τοῦ φῆς
 ἔχον ἐπὶ ἰσώτῃρον, ἀπὶ α-
 μῶν ἤδη. Τι. ὁμοιοῦς τοῖς
 νῦν ἠπὶ ἑὶς πῶς ἑὶς; Δω.
 οὐαί, ὅ Τιμόκλες· σὺ γὰρ,
 ὡς πρὸς οἱ ἀπὸ τινῶν βιασόμενοι
 ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ἡμῖν ἑὶς ἀπὲς
 φωνάς, ὡς νῦν πλὴν ἀγκυραν
 πλὴν

habere firmitus, abeamus in praesentia. TIMOCL.
 Fateris ergo prius ex arena discedens, te victum esse?
 DA. ^d Ita profecto, ὁ Timocles: tu enim quemadmo-
 dum ij qui ad supplicium repetuntur ab aliquo, ad aras
 nobis confugisti. Itaque per sacram illam anchoram ego

babilibus collegero, et
 num aliqua ratione ea con-
 futare queas. Etenim si
 sunt ara, sunt etiam dij:
 atqui sunt ara, sunt ergo
 etiam dij. Quid habes
 quod ad ista vel missi-
 tes? DA. Vbi prius ad
 satietatem risero, respon-
 debo tibi. TIMOCL. At
 videris nunquam ridendi
 finem facturus: attamen ef-
 fare obsecro, quam ob-
 rem ista tibi dicta tam ri-
 dicula visa sunt? DA.
 Propterea quod non sen-
 seris a tenui chordula an-
 choram tibi esse alligatam,
 praesertim sacram existen-
 tem. Siquidem ex hoc
 quod coniunctum inferre
 postulas, propterea deos
 esse, quia ara sunt, fir-
 mam existimas impres-
 sionem te fecisse. Quocir-
 ca quando aliud te negas

τῶν ἱερῶν, ἰθὺς ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων
 ἡδὴ πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τῶν
 τῶν βασιλέων, ὡς μηκέτι πικρῶς
 εὐταρ εἰσέλοισθαι. Τι. ἔρω.
 νόμῳ τὰ πάντα πρὸς ἐμὲ τυμβο-
 ρύχῃ καὶ μιᾶρῃ καὶ κατ' ἀπυ-
 ρῆσιν καὶ μασιγίᾳ καὶ ἰσθάρμῳ.
 ἔγωγε γὰρ, οὐ τιμῶμαι πα-
 ρὸς ἡ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σέ-
 πορνῶντος ὅς τις τὸν ἀδελφὸν
 ἀπέκτανε, καὶ μοιχῶν καὶ
 τὰ μαρῶν ἀφ' ὧν ἕρως τι-
 χυόταται, καὶ ἀνασχωτόταται,
 μὴ φεύγει δὲ οὐδ' ἔως καὶ παρ'
 ἐμὸς πηλῆς λαδῶν ἀπέλθῃς.
 ἡδὴ γὰρ σὲ τὰ τῶν ὄσπρον
 ἀφ' ἑαυτοῦ, σαμμίαν ὄν-
 τα. Ζῆς, ὁ μὲν γελῶν, ὁ
 θεοὶ ἀπείδον, ὁ δὲ ἀπολαθῆσαι
 εὐροῦμαι. ὁ φέρων κατὰ τῶν
 φῶντα τὸν Δαίμονα, καὶ εἰς
 πατάξῃ αὐτὸν ὡς κέρμα
 ἐς τὸν ἑσπέρου. ἡμῶν δὲ τί
 ποιοῦμαι

iam oblati sacris aduersu
 te libare consiui, ac super
 ipsas quidem aras, ne post-
 hac de his amplius con-
 tendamus. TIMO. ^{cc} ista
 quidem cauillaris illuden-
 di mihi gratia, moriuorum
 depradator scelestae, exen-
 erande, mastigia, propu-
 dium. Neque enim nobis
 compertum est quo patre
 natus sis : quomodo autem
 mater tua lasciuia meretrix,
 pudicitiam in quaestu has-
 buerit, scimus : tum quanta
 admodum frangis caede, ac
 sanguine manus tuas im-
 piaueris : qui mulieres inges-
 tuas mcechus infamis con-
 suprate, ipsos verò iuuenes
 corrumpere soles, homo gu-
 la ac ventri deditissime, at-
 que impudentissime. Ne i-
 gitur fuga te prius subdu-
 cas quam à me acceptis pla-
 gis contusus abieris. Iam enim hac testa tibi vulnus inu-
 etiam, omnibus modis scelerato ac nefario existenti. LVPIT
 TER. Alter quidem, ὁ δὴ, visu ac cachinnis diffuens dis-
 cedit, alter verò à tergo sequitur, affatim ingerendo coniu-
 gia, cauillis insultantem Damini non perferens. Planeq; caput
 illius testa obuerberaturus esse videtur. Cæterum vos quid
 super

ποῖός μιν ἐπὶ τῆσιν; Ερ. ὄρ-
 θῶς ἐκένό μοι ὁ ἰωμικός ἀ-
 ρηκόμενα δοκέει. Οὐδέ μιν πῆ-
 ρωνδας δαυδρ, ἀρ μὴ πῆ-
 σποιή. τί γάρ κη ἡπίρμεγα
 λαπὸν, ἀ ὀλίγοι ἄνθρωποι πη-
 ρασμοί τὰυτα, ἀπιάσει;
 ποιοὶ γάρ εἰσι οἱ τὰναυτία
 γινώσκοντων, πλέους Επη-
 νων, ὁ πολλὸς δὲ αὐτῶν, κη ὁ σαρ-
 φαξ, βάρβαροι τε πᾶντες.
 Ζῶς. ἀπ', ὁ Ερμῆ, τὸ ταῦ
 Δαρείου πᾶνυ λαπὸς ἔχορ-
 εἰμ, ὁ ἄπρ' ἐπὶ τῷ Ζωπύρου,
 ὡς κη αὐτὸς ἐθελόμυ ἀρ ἔ-
 πα τοῖσιν ἔχαρ, οἶορ τὸρ Δά-
 ρειν, σμμαχορ, ἢ μυείας μοι
 Βαβυλῶνας ἡπάρχαρ.

mium pulchrè se habet. Quare ego quoque unum talem
 præoptarim à me stare auxiliarem socium po-
 tius, quàm infinitas Babylonas
 mihi superesse.

super his rebus faciendum
 consultis? MER. Præclarè
 mihi illud Comicus di-
 xisse videtur: f f Graue pas-
 sus es, nihil boni si confusa
 las. Quam enim hoc nostris
 rationibus admodum nocere
 potest, si pauci homines
 persuasi eam de nobis opi-
 nionem obtinentes abierint?
 Sunt enim permulti diuersa
 sum sentientes, plures pro-
 fecto quàm Græci, nimirum
 promiscua illa vulgi mul-
 tudo, insuper omnes illæ
 gentes barbare. IUPIT.
 Atqui ô Mercuri, Darij illud
 quod es de Zopyro dixisse
 memoriae proditum est, ni-

ARGVMENTVM.

Hic loci Lucianus concilium deorum arduis de rebus (de religione enim controuertitur, & *ἑδωκονομασία*, quod omnibus vndique in conuentibus nostra tempestate fit) suo quodam naso depingit. Sed quàm hic dialogus cum nostri temporis & moribus, & hominibus non omnino dissimili argumento conueniat, ego equidem meam in praesentia non interposuerim sententiam, sed omnium ad eod iudicij acrimoniam in medio relinquam: id tantùm addere libet, omnibus penè retroactis seculis idololatriam fuisse sugillatam.

a O IVPITER.] Exordium ab attentione & rei magnitudine, quam ipsis etiam verbis exprimit. b Sanè, magne parens.] Iouis periphrasis, qui est, ait Iuno, i. Aen.

— diuū n pater atque hominum rex.

Et vt eodem lib. ait Venus:

— rex hominumq; Deūmq;

Alternis regit imperijs & fulmine terret.

c In acie nouaculae.] *ἰπὲς ζυγῶ ἀκμῶν*, prouerbiali figura dicitur, cum res est in summo discrimine, & praesentissimum imminet periculum. d Polus aut Aristodemus.] Historionum sunt nomina, vt infra. e Deprouidentia.] Res & cardo totius negotij. f Quid igitur.] Deliberatio de concilio cogendo. g In concionem veniant.] Gellius lib. 18. cap. 7. docet concionem tria significare, videlicet locum suggestumq; unde verba fierent: item significare eorum populi absentis: item orationem ipsam quae ad populum diceretur. Sic M. Tul. in Oratione quae inscripta est contra concionem Q. Metelli docet: Ascendi, inquit, in concionem, concursus quae populi factus est. Hic concio pro verbis & oratione accipitur, quam habuit Metellus. h Ergo Deūm.] Concio indicitur carmine. i In sedes colloca.] Orānes seu classes deorum, & confessus eorundem k Priores.] Magni dy ebore, auro & argento sculpebantur: at plebey & minutili, qualibet materia fingebantur.

signo

ligno nonnunquam, & luto. l Atqui hoc neutiquam.] Faceta fictio, quia tamen hominum quoque mores perstringit, apud quos ubique illud: τὸν ἀγερτὴν ἢ τὸν σφίσιον νικῶσι χεῖλῶρα.

m Attamen ut vides.] Contentio de concessu Græcorum.

n Et qui hoc.] Ita & nostri prelati rixantur. o Ex monte Pentheli.] Penihelè pagus Atticus fuit, ad tribum Antiochidem pertinens, ut Stephanus & Penthelicus mons ibidem, ubi Latomie fuere, ut Pausanias in Atticis. p Praxiteli.] Vide Plinium lib. 3. cap. 6. q In extremis sedentem.] Inter Zengitas Græcè, qua tertia classis Atheniensium erat. Plutar- chus autem Athenas in quatuor classes distribuit, ut inquit Plutar- chus in Solone, in Pentacosomedios, Hippida, Zengitas & The- ras. Testatur etiam Aristoteles lib. 2. Politicorum. Ad illas al- ludit Lucianus. r Coloflus.] Rhodium intellige, de quo Plin. lib. 34. cap. 7. Is septuaginta cubitis altus erat, hoc est, iuxta Festum Pompeium, pedes centum & quinq; cuius pollicem rix pauci potuerunt amplecti. s Atqui.] Mercurius multilinguè se negat, quum sit callentissimus omnium linguarum, & deorum interpres. t At quod.] Amplificatio negocij ex consterna- tione animi. u Satis compertè noui.] Eadem dicuntur à Cynisco in Ioue confutato ex Homeri Iliad, lib. 8. & in dialogo Martis & Mercurij. x Conuentus enim.] Conuentus in- telligitur multitudo ex compluribus generibus hominū contra- cta in unum: cum, aut iudicij, aut supplicationis, aut gratula- tionis gratia. y Pro magna.] Oratio Iouis ad deos omnes, qua causam consilij conuocati exponit. Exordium ab attentione ex prima Olynthiaca Demosthenis sumptum. z Heri enim.] Narratio. A Itaque Timocles.] Semina argumentorum dis- putationis sophisticarum. B Risu Sardonio.] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum vident τὸν ἐπὶ ἔσσει ὄντιν: id est, omnino insanum. Sed iuxta Luciani sententiam Sardonium ἄλατῶν id est, amplum significat, ubi quis ore vehementer di- ducto ridet. Eundem γέλωτα συγχεσίων quidam appellant. i. risum concutientem, cui quidem interpretamento suffragatur i- ppsius etymologia vocabuli ἀπὸ τοῦ σπινθῶτος τὸς ὀδόντας, quod dentes aperiat, atque renudet, cuiusmodi risus esse lolet eorum, qui nō ex animo vident. Idē in Asino. σαφῶς ἰδόντες γέλωτες ἔλεγον.

id est, Sardonice videntes aiebant. C Non præiudicandū.] Qui indignè indicarent causam indictam damnatū iri. D Nō modica.] Amplificatio à periculo. E Periculum.] Ab incommodis. F Super tantis.] Sententia, siue petitio per epilogum, consultandum esse. G Audi.] Præco sententias enocet, & alludit ad morem Atheniensem. H At vos.] Refert hunc versum Hom. Iliad. 7. I Proinde.] Oratio Momi mordax, qua deorum obiurgat securitatem, eamq; causam esse dicere totius huius mali & contemptus. K Bonos.] Et hæc hodie multos offendunt. Socordia in puniendo malos, & prosehendo bonos. L Oracula.] Obscuritas oraculorum. M Operam demus.] Supra, adulteria & bella. Iupiter quàm insignis supris & adulterijs fuerit, non ipse tantum, sed & reliqua deorum caterua, poetarum carmina personant, & numerosa ex varijs mulieribus suscepta soboles docet. N. Ac mihi, à Iupiter.] Assueratio per apostrophen, qua Iouem exemplis quoq; supra dictis conuincit. O Theeus.] Vide hoc eam lib. 10. P. Eurystheus.] Arginorum rex, Herculem varijs laboribus & certaminibus exercuit, & ipsius liberos, ipso mortuo, persecutus est. Nota est fabula ex Homero & Ouidio, Item Theocritus in Eidyli. 32. Vbi Hercules quomodo à seleo Hæmæus interfessus sit, commemorat. Etiam apud Pindarum in Isthmij Odesexta, hoc primum certaminum sibi fuisse dicit. Q. Quare.] Sententia Momi vafra. R Ego quidem.] Neptuni consilium vehemens, & planè Papiasticum. Exordium à sua persona. S Proinde.] Sententia cum ratione à fine & effectu. T Præfiniti ordinis.] Confutatio Iouis à lege factorum in quorum potestate vita ius est. V Verum parca sunt.] Parca fata esse omnes testantur, quæ sit per conuinium dicuntur, quod nemini parcaut, vel quod parca & penè auarè vitam tribuant. X Accedit his.] Alia ex consequentibus. Y Desertam causam.] i. indefensam. Deserta enim causa vincere, est vincere nemine repugnante: translatum à iudicijs, vbi namunquam altera pars cedens tradit causam aduersario. Z Apage furiosum.] Græcè: Απαγε θυμῶδες τὸ ἐν θυμῷ, ἢ τὸ ἐσθέρῳ, & ἄλλοδὴν πικρῶν: id est, Thumnicum embrymema Neptune, & supra modum pingue. Iovis & Græci
transfe-

transferunt pro stimulare pungereq; , vel quòd hic piscis adu-
 rat, pugnatq; , contactu. De Thympo pisce Plinius lib. 9. cap. 15.
 & Athenæus lib. Diprosophistarum 7. Lucianus rursum in hoc
 dialogo ad idem verbum alludens, εἰρ' ἀμὰ ἄρας ὑμῖν δόντα-
 θωύς αἰ; id est, si mea vobis ita expuncta sunt. α Si nobis.]
 Apollinis consilium. parascene ab etate. β In duodecim vi-
 rorum.] Vocat Apollinem ἐπιγῆσσοπος; id est, scriptum in
 duodecim lexiarchicis; id est, albo. Erat autem eo nomine libel-
 lus, in quo adulatorum iam nomina perscribebantur. Quibus de-
 niq; paterna dirigere ac gubernare permitteretur Δῖα τὸ τ' λη-
 ζῖον ἀεγῆσ, quia hereditatis iam & honorum sunt comites,
 quæ Ἀλξείσ nuncupatur. γ Imberbis.] Apollo imberbis bar-
 barum habet filium Aesculapium. Ideo ab Aeschilo in Eume-
 nide dicitur viciu iuuenis. δ Timocles.] Descriptio Timo-
 clis, eademq; ratio sententiæ. ε Quanquam.] Reprehensio
 ex repugnantibus. ζ Non sapit.] confutat sententiam Momus
 ab absurdo. η Prædicens.] Alia occasio ex persona officio,
 qua Apollinem de victoria vaticinari iubet. θ Etenim.] Al-
 ludit ad historiam Cræsi quæ est lib. 1. Herod. ι Percipe.]
 Oraculum Apol. super victoria carmine descriptum. κ Ego
 verò.] Herculis fortissimum consilium. λ Hercules.] con-
 futatio à consequentibus periculis & incommodis. μ Ad hec i-
 psam quoq; porticum.] In ea porticu illorum effigies & tota
 Marathonica pugna depicta erat, ut Paus. testatur. ν Accunct.]
 Fati vis occasio mutanda sententiæ. ξ Ego enim.] Parascenus
 à persona ex Aristoph. ο Eugestem.] Hermes ἀγοραῖος.
 i. forensis ideo dictus est, quòd in medio foro simulachrum eius
 locari solebat: est enim ementium & vendentium deus, & res
 venales ut plurimum in foro exponi consueverunt. Eius tem-
 plum fuit apud τοικιδίον porticum. i. variam, & annosaviis
 Paus. π Ingens quiddam.] Nova occasio, quæ relicto consi-
 lio, ipsos sophistas iam contendentes auscultatū erant. ρ Quocirca
 horæ.] Homerus cæli horas ostiarias fecit, Iliad. θ. de his Lu-
 cian. in orat. de Sacrif. σ Quid verò ais.] Disputatio Damidis
 & Timoclis Sophistica, de deorū providentiā & administratio-
 ne. Negat deos Damis fuerit & alij, q nullo credere esse deos,
 cæci illi & excordes, omniaq; agi fato, animusq; cum corporibus
 interire

interire vna. Inter hos Diagoras Melius, Theodorus Cyrenensis, alijq; plures, qui ἀθεοὶ dicti sunt. τ Nullane.] Thema dissertationis seu propositio. υ Adinculpatus Acthiopas.] Alludit ad Hom. locum ἰδ. α. Sic Prometheus in Caucaſo: Non gramamini vel ultra oceanum proficiſci, poſt inculpatus Acthiopas, &c. φ Ipſo rerum.] Rerum & naturæ ordo deorum providentiam arguit. χ Tu quidem.] Confirmatio Damidis à diuisione. Hic interpres malè venit, τὸ ἐπιπυροσσωζῶντι. ἔς, qui a Thonem diſcerpis. Dicitur enim τὸ ἐπιπυροσσωζῶντι. ἔς, qui arripit & quaſi per vim auferet alicui, quod concedere non viſt, & eo tanquam conſeſſo viſitur, de quo alioqui quaſtio eſt. υ Homerus.] Aliud argumentum ab authoritate Homeri. ω Teſtem ſuper hiſce rebus.] Conſutatio ab officio poetarum. Α Nunquid ijs.] Labefactat Homeri fidem & authoritatē proprijs illius exemplis, Iliad. 1. & 2. Β Briareum.] Briareus fuit Titanis & Terræ filius, fraterq; Cotti & Gygis, centimanus, de quo poetæ hanc referunt fabulam. Commoſi dī ad verſus Ioſem, Iuno puta & Neptunus vna cum Pallade in domo Nerei patris Thetidis deliberauerunt catenam facere, & dormienti Ioui inijcere, quod Thetis cœlum aſcendens Ioui reuulſit & ſecum Briareum Ioui auxiliatum adduxit, quem cum viſiſſent conſurati, conſeſſim à capis deſtitere. Vnde latius in diſal. Mart. & Merc. Γ Diomedes Veneris manum.] Diomedes in bello Troiano Venerē fertur vulneraſſe. Δ Aut plane clypeum ſe abiecturum.] Clypeum abijcere dixit, pro eo quod eſt cauſe diſſidere, & contentionem relinquere. Translatum à militia. Deſperat enim quiſquis arma in bello abijcit, & aut fugam ſpectat, aut moriē expectat. Græci ſimplici vocabulo πελάταιος vocant timidos, & in bello fugitiuos, nimirū à clypei actu. Id cognominis Demoſthenes in prælio quodā emeruit tam ignauius in bello, quàm in concionibus inuictus, de quo nobis facta eſt mentio poſtea in Paraſito. Cleonymus apud Ariſtophanē in Fucis: ἀσπίδα τοῦ εὐχῆς appellatur. Plato libro de Legibus duodecimo, declarat πελάταιος & nomen multo probroſiſſimū eſſe. Deſertoris poena eſt apud eundem Lucianum in Nazario ſeu votis, ubi plura annotauimus. Ε Euripides.] Aliud ab authoritate Euripidis. Ζ Atqui Timocles.] Conſutatio ex conſequenti.

consequentibus. H Aliaq; id genus.] Opponit alios eiusdem locos, quibus deos confutat. Θ Vides supernum.] Carmina Euripidis, Iouem nihil esse. I Omnes homines.] Tertium argumentum à consensu gentium. K Nil firmum.] Confutat à diuersitate opinionum, qua ostendit nihil certi id esse de quo opinantur. Λ Pelusiotis cepe.] Inter herbarum, bulborum, caudicum, surculorumq; genera memoriã sibi primã cepe apud Aegyptios vendicauit, quin etiam inter horientia eorum numina principatum obtinuit. Pelusi autē sunt Aegypti populi. M Atqui tu.] Quartum argumentum ab effectu. N Nunquid illius.] Confutatio à qualitate & natura eorundem. Z Haud omnes aras.] A crudelitate sacrificiorum. O Dianæ aras quæ in Tauris.] Sacra quibus humano sanguine litatur, Damis vt immania execratur. Extat inter Euripidis fabulas Iphigenia in Aulide, vbi Iphigenia Agamemnonis filia Diana sacrificatur. Deinde alia Iphigenia in Tauris, vbi Orestes mactandus, deæ iussu à Thoante absoluitur, qui huius sacrificij auctor fuit. vnde Diana Thoantea Silio:

Sacra Thoanteæ ritusq; imitata Dianæ. Es Tauropolitana sacrificia Pompon. Mela lib. 2. cap. de Scythia Europea. Tauri Iphigenia & Orestis aduentu maximè memorati, immanes sunt moribus, immanemq; famam habent. Solere videlicet aduenas cedere. II Tanquam ex plaustro.] De his qui palam ac liberè conuittantur, dicitur hoc adagium. De quo Eras. nosler in Adag. chiliadibus, vbi de veteris comœdiæ licentia. P Neq; Iouem ipsum.] Aliud argumentum ab effectu. Z Quoniam pacto.] Confutatio à causa, & Iouis sepulchro ac morte. T Abducat ab aure reuinctos.] Notum est de Herculis Ogmij catena auribus hominum inserta, qua eos circumducebat: ex Luciani opusculo, ad quam hic videtur alludere Iupiter. Herculis autem Gallici & Mercurij catena prouerbialiter specie vsurpatur ab autoribus, pro inuictæ eloquentiæ homine, quoquò velit linguæ lenocinio auditores rapere & transducere possit. Herculem verò eundem cum Mercurio existimauit Druidarum religio, & Aegyptiorum schola. Y Dic mihi.] Aliud argumentum à simili. Φ Euge significanter.] Confutat similitudinem ex repugnantiã per inuersionem. X Confidra

sidera verò.] Subiicit exemplum doctorum. & Sardanapalus.] Sardanapalus rex Nini Persicæ regionis, delicijs vsque adeo effeminatus fuit, vt inter Eunuchos & puellas ipse puellari cultu desiderare sit solitus. Dignum tali vita fuit epitaphium, quod incidi iussit in busto, vt refert Cicero:

Hæc habeo quæ edi, quæq; exaturata libido

Hausit ac illa iscent multa & præclara relicta.

¶ Huic laterum tuendorum.] Ἐξοί, latera nonnunquam etiam τολαίρια, alias τολαίριον Græcis dicta. Sunt autem latera navis, quæ sunt inter proram & puppim, sed id ex longiusculone, non latitudine considerare debemus. Cic. de Orat. In nauigio; latera, carinæ, proa, puppis. a a Hæc quidem ex voto.] id est secundo refert. Momus deos incusat, quod negligant res mortalium, sinentes eos veluti pronò flumine quolibet ferri. Metaphora sumpta à nauis, quibus facilius cursus, cum flumen, aut etiam maris æstus secundus est. b b Audi iam sacram anchoram.] id est argumentum insolubile, & quam nulla machina perrupturus es, quamque nulla vi queas abrumperè. Metaphora est translata à nauis, qui maximam & validissimam anchoram sacram vocant, eamque tum demum mittunt, cum extremo laborant discrimine. Ea vimur, quoties ad extrema præstilia confugitur. Idem rursus videtur in Fugitiuis, & iam vltus est in Apologia, c c Haud dubie.] Argumentum à signis, per hypotheticum syllogismum. Perftringit autem obiter Stoicorum disputandi genus. d d Ita profectò.] Illesto à voce. e e Ista quidem.] Epilogus Timoclis per conuicia. Rursus autem ingenia istorum hominum notat, qui cum per veritatem quod volunt efficere nequeant, tandem ad vim & contumelias confugiunt. ff Graue passus est nihil.] Menandri versiculus est satis notus, ad quem alluserunt Iustinian. in Institutionibus iuris de Actione iniuriarum loquens lib. 4. Hæc actio dissimulatione aboletur. Budæus Salmonio Macrino: Patere igitur eam siue iniuriam, siue aliud quicquid est, mutua inter nos dissimulatione adoleri, Hermianus Buschius Pasiphilus:

— ronchos, nec non ludibria turbæ
Nasutæ, & quicquid fingere liuor amat:

Diff.

Diffimula. —. gg De Zopyro.] Zopyrus Darij regis amicus erat, qui sibi nares & aures conscidit, & omne corpus flagris cruci-tavit, ut his argumentis Babylonij fidem faceret, se Dario male velle, à quo tam immaniter esset acceptus. Itaque Babyloniorum civitatem ingressus, eam Dario prodidit. Unde Darium dixisse ferunt, se unum Zopyrum integrum malle, quam centum Babylonas capere. Et oblato malo granato, tantum optavit sibi Zopyrorum, quantum ibi granorum inesset: ut narrat Herodotus lib. 3. & Plutarchus in Apophthegmatis.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ,
ἢ τὸ ὅτι τίχῃ ἡ Πάρα-
σιτικῇ.

DE PARASITO,
sive quod ars sit Pa-
rasitica.

Vincenzio Obsopcedo interprete.

ARGUMENTVM.

Didascalici generis Dialogus, in quo contendit ac docet, Parasiticam artem esse, eamque omnium aliarum præstantissimam. Dispositio & series orationis plana est. Nam artem esse, principidè ex diffinitione artis ostendit, singulis eius partibus cum Parasitica comparatis, videlicet quoniam & sua ac certa principia habeat, exercitationeque & usu constet, & ob finem vitæ vtilem, nempe voluptatem, exerceatur. Quod autem voluptas utilis vitæ finis sit, autoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quod his finis parasitica magis proprius quam Epicureorum philosophiæ sit, comparatione studiorum, ac vitæ utrorumque probat. Deinde verò hanc omnium aliarum artium præstantissimam esse, primum in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & causis aliarum artium, cum ijs quæ